Ára 1 forint

XIII. évfolyam 28. szám.

1957. augusztus 29.

Gerő Sándor rajza

SZÉPSÉGVERSENY BONNBAN

— Na most aztán választhatunk!...

A ventillátor

Végre ott állott a Nagy Főnök előtt! Sok akadályt kellett leküzdeni, de sikerült. Átvergődött titkárnőn, telefonbarikádon, téren és időn, de mégis bejutott hozzá. Ott izgult a hatalmas íróasztal előtt és előadhatta életbevágó kérését. Ez valóban életbevágó volt. És a Nagy Főnöknek csak egy szavába kerül, hogy elintézze. Valóban csak egy szavába.

Az íróasztalon példás rend hirdette a tulajdonos rangját és a szőkehajú barna titkárnő ízlését. Kevés akta lézengett az asztalon, csupán annyi, hogy ne vádolhassák a Nagy Főnököt tétlenséggel. Tarka kínai vázában friss virág, néhány rejtelmes dosszié, két keretezett fénykép, az egyik pöttöm kisgyereket ábrázolt, a másik a Még Nagyobb Főnököt. Vidáman kerepelő ventillátor egészítette ki a csendéletet. A széles ablaktáblán egy tolakodó ügyfél szívósságával áradt be a forró augusztusi levegő.

A Nagy Főnök cigarettát kínált és biztató tekintettel lövellt a látogató szemébe.

— Miről van szó? — kérdezte gyengéden.

Szemernyi sürgetés sem bujkált a hangjában.

A látogató belefogott a magában sokszor elmotyogott szövegbe:

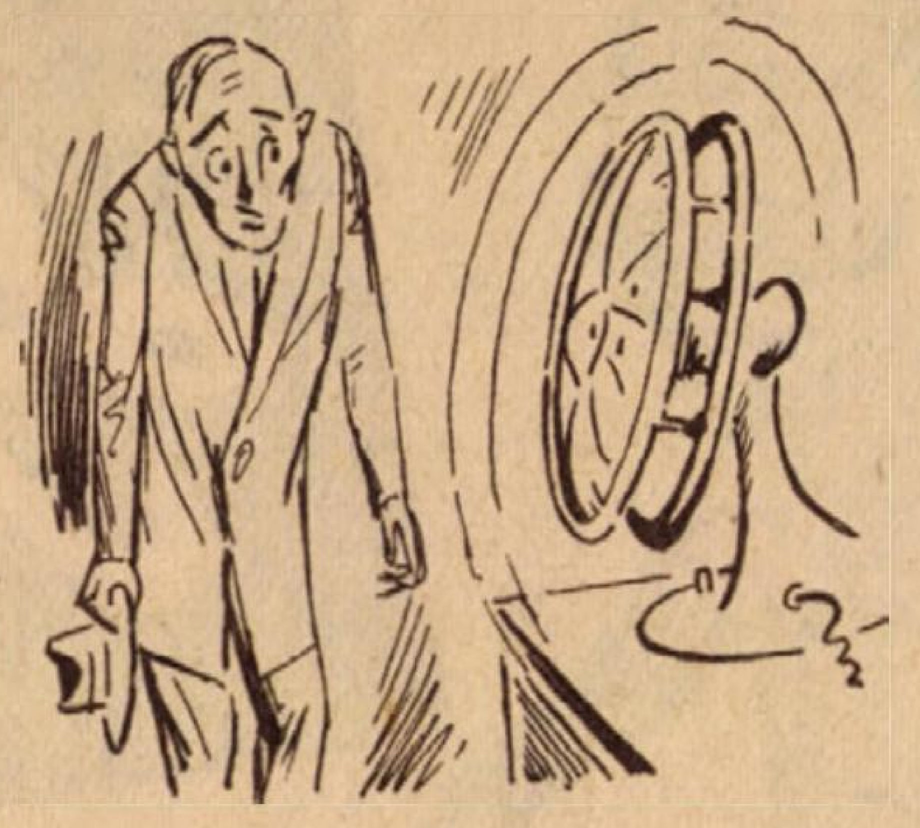
— A velem történt példátlan méltánytalanság nemcsak engem érint, hanem nyolctagú családomat is, nevezetesen feleségemet, négy gyermekemet és a velünk közös háztartásban élő anyósomat, valamint annak szélütött nővérét...

A Nagy Főnök megilletődött a széles családi körtől. Máris részvétet érzett a látogató iránt, megsajnálta gyöngyöző homlokát és gyengéd mozdulattal, kilencven fokos szögbe fordította a szorgosan fújtató ventillátort. Hadd jusson egy kis hűvös levegő ennek a sors által gyötört jóembernek.

Attól tartva, hogy a jóságos művelet elterelte a Nagy Főnök figyelmét, a látogató rezgő hangon ismételte a végszót:

— ...valamint annak szélütött nővérét...

A ventillátor fellázadt az áthelyezés ellen és sztrájkba lépett. Illendőségből még fordult néhány százat, egyre lassabban és lassabban perdült, majd láthatóvá váltak a gerezdjei, egyet-kettőt még aléltan vonaglott és megtorpant.

— No, mi van ezzel a vacakkal? — horkant fel a Nagy Főnök és piszkálni kezdte a gépezetet.

A látogató pedig rázendített a sokszor átgondolt, agyafúrtan összekalapált hízelgő mondatra:

— Ezt a küszöböt átlépve, jól tudom, olyan ember előtt állok, aki a nemes gondolkodás, az igazságérzet és a legendás...

A Nagy Főnök elszántan birizgálta a kapcsolót. Minden figyelmét a ventillátorra irányította.

— Csehszlovákiából kaptam, másfél éve szolgál, soha semmi bajom nem volt vele. Mit lehet itt tenni??

— Úgy gondoltam, hogy ismerve nemes gondolkozását és igazságérzetét, ha csupán egy szóval...

A nemes gondolkozású férfiú csökönyösen kitartott a ventillátor mellett:

— Nem értem, hiszen az előbb még pompásan működött. Akkor döglött be, amikor egy kicsit megmozgattam, hogy önt is érje levegő...

A látogató elsápadt. Szent Isten, el vagyok veszve, én vagyok az oka, hogy megállt a masina! Csüggedten próbálta felvenni az elejtett fonalat:

— Hiszen nyolc személyről van szó, ha jogosan hozzászámítom a velünk közös háztartásban élő anyósomat és annak szélütött nővérét...

„Kiáltás a pusztában" — szokták mondani az ilyesmire sematikus novellaírók. A Nagy Főnök már a telefonkagylóba vezényelt:

— Küldje be Brágyát!... Mi az hogy szabadságon van? Mindenki augusztusban veszi ki a szabadságát?! Hallatlan! Hát nincs a házban egy műszerész, ha hirtelen elromlik valami?!

Lecsapta a kagylót. A látogató csendes imát mormogott. Ó, miért nem tanultam meg a villanyszerelést! Miért nem tudom egyetlen zseniális mozdulattal meggyógyítani a beteg ventillátort. Micsoda jutalmat kapnék! Jönnek messze földről a vitézek, királyfiak és válogatott cigánylegények, mindenkinek joga van vállalkozni a ventillátor megjavítására. De a Nagy Főnök fele birodalmát ás ügyének kedvező elintézését az kapja, aki működésbe hozza a ventillátort. Íme, ő a győztes, a műszaki tudományok doktora!

A pillanat nem volt alkalmas az ábrándozásra. A Nagy Főnök elszánt harcot vívott a béna készülékkel, amely makacsul állt ellen minden ütögetésnek. Már bicskával operált a huzaljai között és éktelenül kifakadt:

— Három évi jótállással adták!! Mi az, hogy jótállás? Most küldjem vissza a gyárba Indrichov-Hradecbe?

Lágyabb hangon fordult a látogatóhoz:

— Nem ért hozzá véletlenül?

— Nem nagyon — hangzott a lesújtó válasz.

Ez a két szó úgy kongott, mint a halálos ítélet.

— Pont ebben a hőségben fordul elő ilyesmi — dohogott tovább a Nagy Főnök és türelmetlenül szólt a telefonba: „Margitka, jöjjön be!"

A látogató még egyszer nekiiramodott:

— ...nyolc személy, az anyósom és szélütött nővére...

Máris a kezében érezte a Nagy Főnök kemény tenyerét.

— Az én fejem sem káptalan, az ilyesmit nem tudja az ember észben tartani... írjon egy rövid feljegyzést és küldje el postán...

A látogató szédülten távozott. Az ajtóban találkozott a szőke-barna titkárnővel.

— Parancsoljon — jelentkezett a lány egykedvűen a Nagy Főnöknél. Hegyezni kezdte a fülét és a jegyzetfüzetét.

Ingerülten hangzott a válasz:

— Margitka, nem tudja mi van ezzel a szélütött ventillátorral?

Stella Adorján

A „Balatoni Hetek" programpontjaiból

Sándor Károly rajza

ÜNNEPI DÍSZKIVILÁGÍTÁS

Zivatar miatt a Fogas-szálló különtermében.

A LELLEI KULTÚROTTHONBAN

— Tessék mondani, a fúró kartársak hol találkoznak?

AZ AUTÓVERSENY DÍJKIOSZTÁSA

— Tessék! Ön nyerte a Balatoni Kupát...

VERSENYEK

a legváltozatosabb sportágakban.

Hihetetlenül hangzik, —

de a Német Szövetségi Köztársaság alkotmánya szerint Adenauer országában „reprezentatív demokrácia" van. Egy német szociáldemokrata képviselő újságcikke arról is felvilágosít minket, hogy a „reprezentatív demokrácia" alatt olyan „népuralom" értendő, ahol a népet erre alkalmas néhány úriember reprezentálja. Ez csak az első pillanatra látszik a legnagyobb marhaságnak, de ha jól meggondoljuk, a reprezentatív demokráciát a történelmi szükségszerűség hozta létre. A hitlerizmus leverése után ugyanis Adenauer, aki akkor még csak hetvenéves suhanc volt, így gondolkozott: nemzeti szocializmust nem csinálhatok, mert a cég csődbe ment és erre még az amerikaiak is azt mondanák, hogy nana. Csinálok hát demokráciát, mert azt mondják, hogy az ma olyan divatos. Ezután így töprengett tovább: Igen ám, de kifogja reprezentálni a népet ebben a demokráciában? Sajnos, a nép nem alkalmas arra, hogy a népet reprezentálja, mivel nincs neki sem frakkja, sem autója, sem ágyúgyári részvénye. A nép nem tud angolul, nincs jóba Eisenhowerrel és nem tudja, hogy a halat nem eszik késsel. A nép nem tud mást, csak dolgozni, masírozni és meghalni. Viszont itt vagyok szerencsére én, nekem van frakkom is, autóm is, meg ágyúgyári részvényem is. Nem akarok se masírozni, se meghalni. Szívességből elvállalom tehát, hogy én reprezentáljam a népet az én irtózatos nagy eszemmel, és ha ez nem tetszik neki, akkor lecsukatom.

Így jött létre a „reprezentatív demokrácia". És ha valaki azt kérdi, hogy mégis mi köze van ehhez a német népnek, annak azt feleljük, hogy rengeteg. Ő fizeti a reprezentációs költségeket.

(gb)

A kivándorló dilemmája

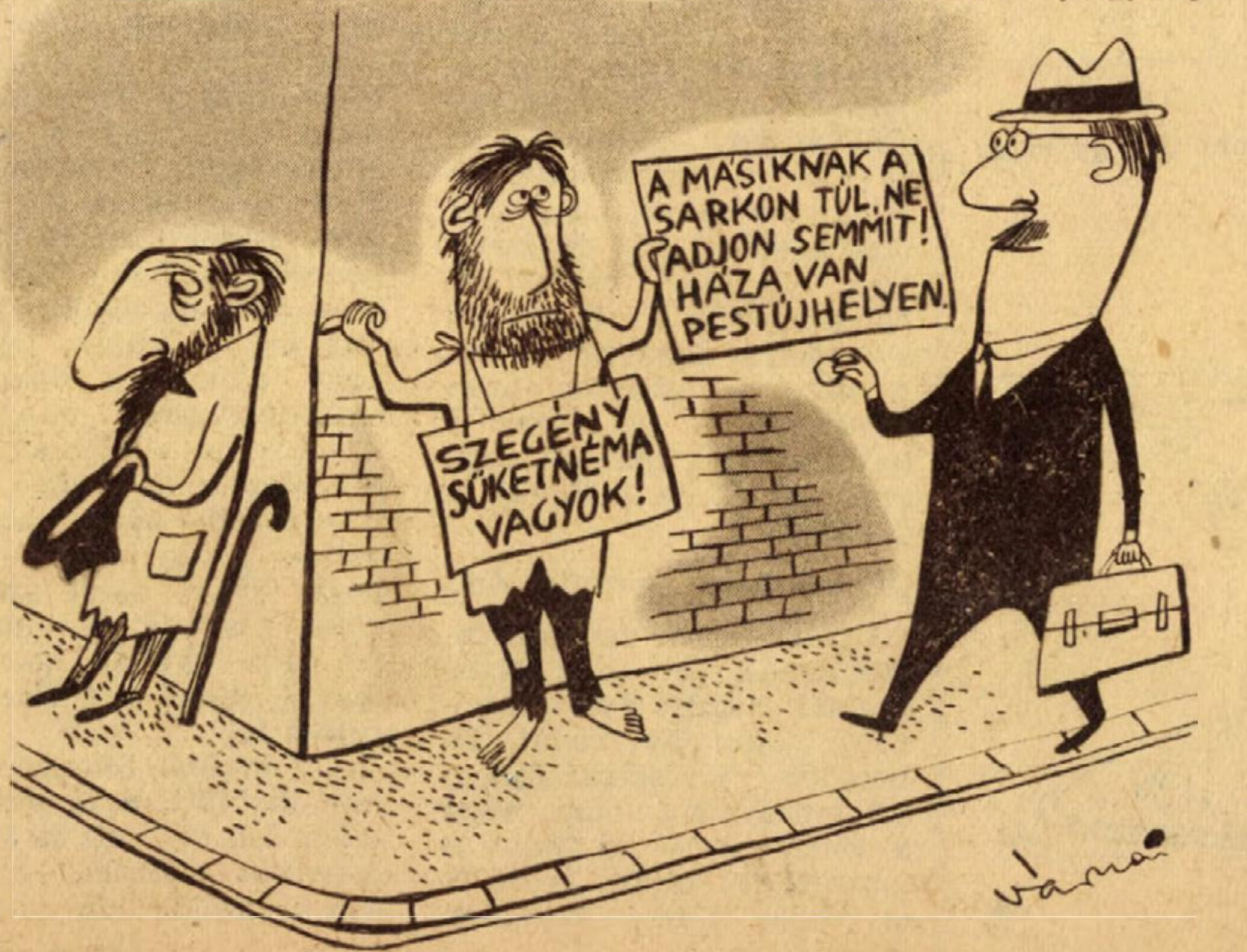
Sándor Károly rajza

— Kedvem lett volna kivándorolni, de nem volt útlevelem. Most már van útlevelem, de nincs kedvem kivándorolni . . .

Fúrás

Várnai György rajza

A kilencvenegyes

Lidi kilenc éves. Foglalkozásra nézve általános iskolai hallgató és lottózó. Mindig ugyanazokkal a számokkal dolgozik. 9—35—41—65—90. Babonásan hisz benne, hogy ez az öt szám egyszer csak ötös találatot tojik, mint a mesebeli aranytyúk és akkor megveheti a biciklit. A családot játszotta ki. Ő kilenc éves, Anya 35, Apa 41, Nagyika 65 és végül a kilencvenes számot a Dédi kora miatt ikszeli meg a cédulán. Mert ez olyan család, ahol még egy Dédi is üzemben van. Kinn éldegél a Zuglóban.

Vasárnap ebédnél ül a család. Nagy az izgalom, gyerünk, gyerünk, mert kimegyünk Zuglóba, gratulálni a Dédinek. Isten éltesse, ma tölti be a kilencvenedik évét. Holnap lép be a kilencvenegybe. Röpke sikoly hallszik. Lidi sikoltott.

— Jaj nekem! Oda a biciklim! A lottócédulán nincs kilencvenegyes szám!

(Bondi)

Az ajánlólevél

Pusztai Pál rajza

Horgász-szezon

Szegő Gizi rajza

Csoda

Várnai György rajza

Zenés kávéház

A napokban utam a „Vak Bottyán" étterem mellett vezetett el. Kellemes emlékek fűztek hozzá, jóízű és tápláló vacsorák emlékei. Közeledett a vacsoraidő, így beléptem. Körülnéztem, semmi sem változott. A falak stukkói, a berendezés, a pincérek, az abroszok tisztasága — minden-minden a régi volt. Megpillantottam Gyuri bácsit is, az idős, kedves, szolgálatkész pincért is, remek vacsora lesz ma este. Rágyújtottam egy cigarettára, hogy a várakozás pillanatainak izgalmát enyhítsem. Igen-igen, itt még semmi sem változott, itt nincsen zene, a vendégek is a régiek, a kávénénikék, akik itt ragadtak délutánról és az utolsó legfrissebb pletykáikat cserélik ki, az öreg hadastyánok, akik a nőkkel való régi, sikeres csatározásaikról tartott hazugságaikat készültek befejezni. Csak a pincérek szemében fedeztem fel valami furcsa feszültséget. Valami olyan mosolyt olvastam le arcukról, mint akik meglepetést tartogatnak, még nem árulják el, mi az, de mindjárt minden kiderül.

És így is történt. Szállítómunkások dobot cipeltek be, majd felnyitották az eddig díszül szolgáló zongora fedelét, zenészek érkeztek és percek múlva elkezdődött a muzsika. Először itt a csöndes kis budai vacsorázóhelyen.

A dobon nagy felírás hirdette: The three big boys. *Négy* nagyhajú fiatalember ült a hangszerek mögött. Egyikük díszes felírású dobját sanyargatta, mint egy kétségbeesett idomár, aki reménytelenül tehetségtelen védencét már csak veréssel tudja a kötelező illemre és néhány szokványos mutatványra nevelni. A bőgős hangszerével birkózott, az ádáz tusa hevében vad és panaszos hangokat csalva ki hangszeréből, a harmadik a zongorán dolgozott. A negyedik, a trombitás, azon mesterkedett, ne legyen a teremnek egy parányi zuga sem, ahol ne hallanák a dallamot:

Oh, my Baby, szeretlek én...

Döbbenten hallgattam. Hát zenés lett ez a kávéház is? Krúdy Gyula érezhette volna így magát, ha benyitva törzskocsmájába, azt tapasztalta volna, hogy a söntéspult — az italok e fanyarillatú oltára — előtt mondjuk Harry Williams szteppel.

Mint egy film áttűnésénél, úgy megváltozott egycsapásra a közönség is. A kávénénik és bácsik helyét táncoslábú fiatalság foglalta el. Gyuri bácsi olajjal kente be haját és gin-fizzeket egyensúlyozott sokezer pörköltlátta tálcáján. Béla, a másik pincér — csak most figyeltem fel rá — angolbajuszt növesztett. A vécés-nénike amerikai cigarettát kínált suttogva, felárral és folyt a tánc, a csinnadratta, a mulatás. A mákosmetéltek birodalmába betört a szving, a habzóbor ütegek dugóinak pukkanására rendezetlen sorokban vonult vissza az idei tökfőzelék felbomlott és lelkileg demoralizált serege.

Egyszerre emésztően éhes lettem. Intettem Gyuri bácsinak. A régi bútordarab, a figyelmes Gyuri bácsi, slágert dúdolva, könnyed pózban állt meg asztalomnál.

— Miért vezették be a zenét? — érdeklődtem.

— Ráfizetésünk volt, most majd behozzuk a forgalommal! — mutatott elégedetten a körülöttünk kavargó tarka forgatagra.

— Nézze, Gyuri bácsi, én szeretem a zenét, de nem gondolja, hogy helyes volna néhány helyen meghagyni a csendet, vannak vacsorázók, akik azt szeretik.

Gyuri bácsi olyan mosollyal fogadta okfejtésemet, mint egy krupié, aki előtt a falusi élet szépségeit ecsetelik.

— Shakespeare-rel szólva — mondta finom köhintéssel —, ha megengedné, kurtítva idézek: Az az ember, akiben nincs zene, s akire édes összhang sose hat, gyanús, hogy megcsal, kirabol, elárul. Ilyennek ne higgy! Hallgasd a zenét! — Mit szabad hoznom? — kérdezte ridegen, mert estére szmokingot öltött és jelentőségteljesen néhány üres borospalackot csörrentett meg tálcáján, jelezve, hogy elmúlt a dekadens marhapörköltek világa, az ifjú, harcos, elnyomott, száraz Martinyké a jövő.

— Kérek egy szalontüdőt — kezdtem, de láttam, hogy Gyuri bácsi szemöldöke rosszallólag húzódik fel, erre gyáván hozzátettem — mellé egy Baccardi rumot is!

A hangulat felengedett, a nap kisütött, a zenekar új mambóra gyújtott és én kíváncsian vártam, milyen lesz a szalontüdő rummal.

Tardos Péter

Válaszolunk hallgatóinknak!

Rádiójáték

Női hang: Érdekes problémával fordult hozzánk Huzelka Elek, a tekervényesi kovácsszövetkezet raktárkezelője. Azt írja, hogy a szövetkezeti eszpresszósnő intrikusnak nevezte őt, mert kijelentette, hogy amikor egyik pohárból a másikba tölti a feketét, a felét mindig mellélocsolja. Azt kérdezi: nevezhető-e intrikusnak az, aki szót emel egy nyilván helytelen gyakorlat ellen.

Férfi hang: Fogas kérdés.

N. h.: De még mennyire... No de, majd eldöntjük. Elöljáróban le is szögezhetjük, hogy Huzelka Elek nagyon helyesen járt el, amikor hozzánk fordult problémájával, mert így, a rádió nyilvánosságán keresztül sokezer hasonló problémát oldhatunk meg.

F. h.: Ezek után térjünk vissza a levélre. Vajon intrikusnak nevezhető-e az, aki szól, ha a fekete felével a kovácsszövetkezet eszpresszójának padlóját itatják?

N. h.: Az igazság kedvéért meg kell mondanunk, hogy a szövetkezet nem padlózott, hanem kövezett.

F. h.: Így már másként hangzik a kérdés. Tehát intrikusnak nevezhető-e az, aki szól, ha látja, hogy a fekete felével a kovácsszövetkezet eszpresszójának követét itatják?

Véleményünk szerint semmi esetre sem. Amennyiben a kávét az eszpresszófőzőnő valóban szétlocsolta. Hallgatónk helyesen járt el, hogy nem hallgatta el a hibát. Szocialista építésünk mindenkitől megkívánja, hogy nyitott szemmel járjon, s ha valahol hibát észlel, figyelmeztesse a hiba elkövetőjét.

F. h.: Ezek szerint az eszpresszósnő rágalmazott.

N. h.: Nem egészen. Mert Huzelka Elek, mint kiderült, azt is mondta, hogy ezzel tudatosan megkárosítja a fogyasztókat.

F. h.: Így már más a helyzet. Hogy határozott véleményt mondjunk, meg kellene győződnünk annak igazságáról. Lehet azonban, hogy az eszpresszósnő egyszerűen kétbalkezes.

N. h.: Megvizsgáltuk ezt is. Kiderült, hogy az eszpresszósnő ideges, és remeg a keze. És már az incidenst megelőzően kérte a leváltását és a minisztériumba helyezését.

F. h.: Amennyiben ezt igazolni tudja, úgy hisszük semmiképpen sem hibáztatható, s így neki is van némi igaza.

N. h.: Ezek szerint...

F. h.: Ezek szerint... Nem ártana, ha végleges döntés előtt meghallgatnánk egy illetékest. Megkérdezzük Liszt Kálmán ügyészt, hogy látja a problémát?

Ügyész hangja: Úgy látom, hogy marhaság az egész.

N. h.: Mint hallották, az ügyészi véleményt, az az álláspontja, hogy Huzelka elhamarkodta a dolgot.

F. h.: Nem egészen. Mint szavaiból kivehetjük, az eszpresszósnőt is elítélte elhamarkodott kijelentéséért.

N. h.: Akkor Huzelkának sincs igaza, meg az eszpresszósnőnek sincs?

F. h.: Úgy látszik. És most vizsgáljuk meg a következő kérdést...

(révai)

Ígérgetés

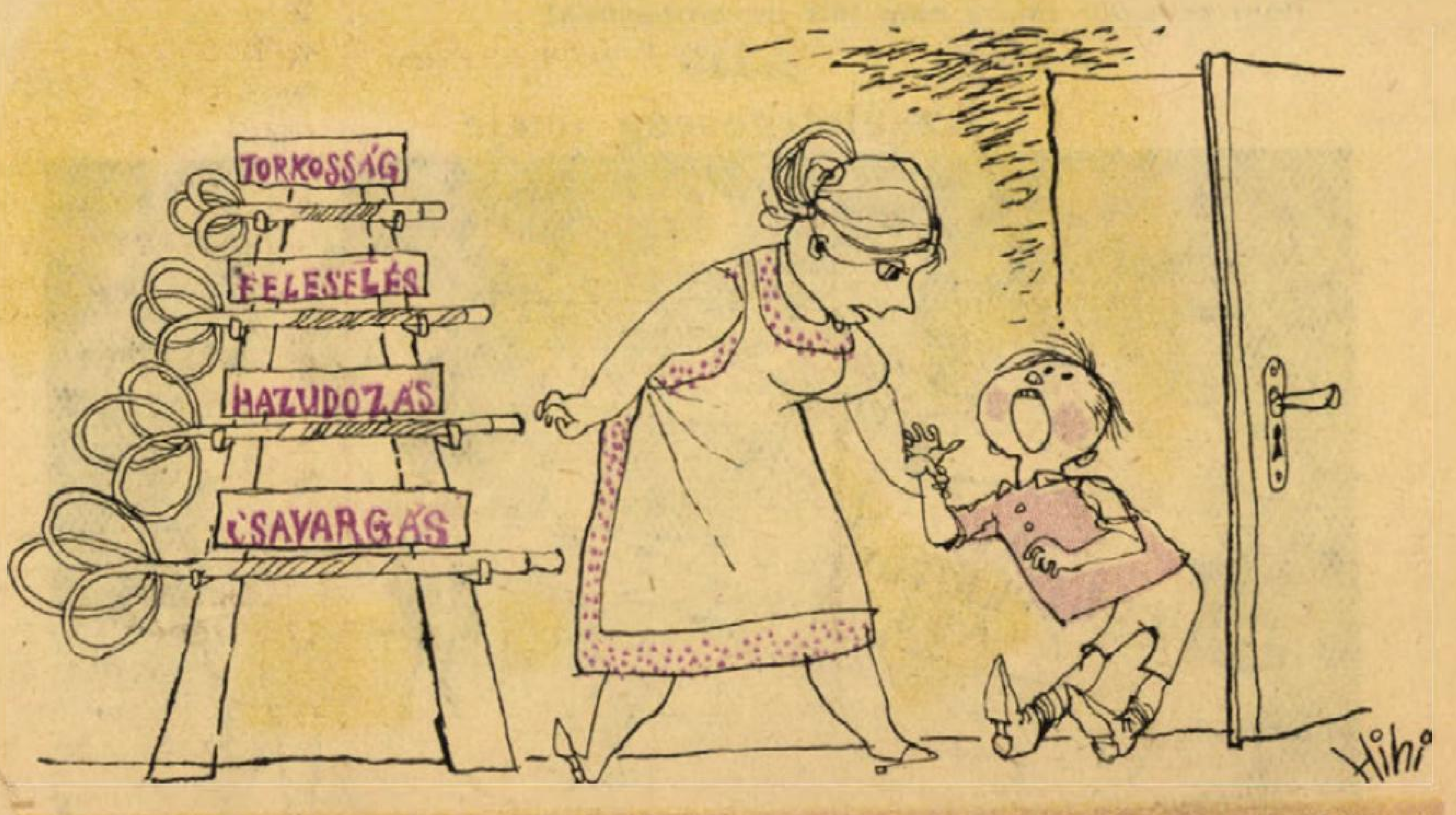
Toncz Tibor rajza

— **És mondja, bélést is tud hozzá szerezni?...**

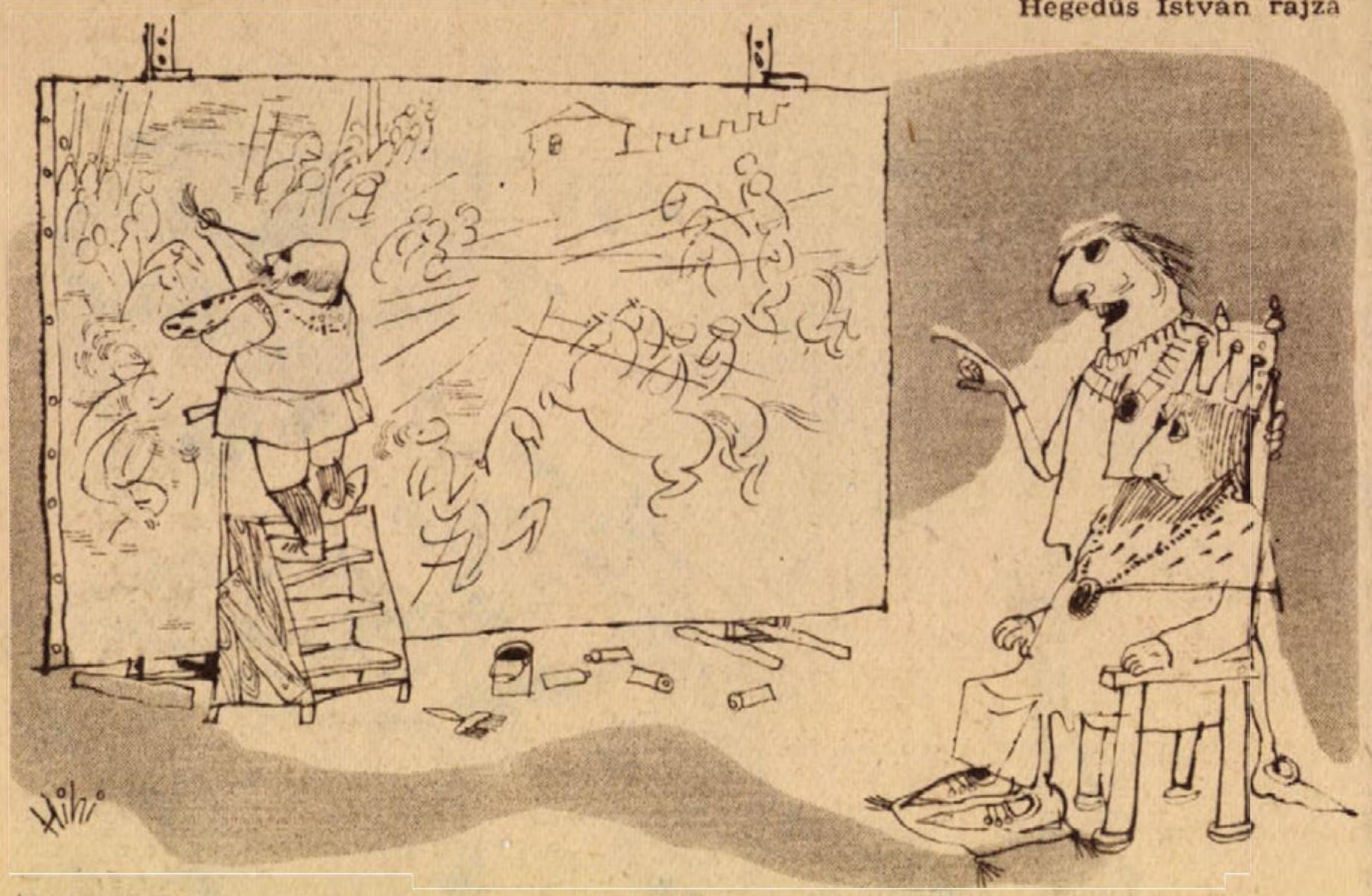
Pedagógiai fegyvertár

Hegedűs István rajza

Ős-kinemaszkóp

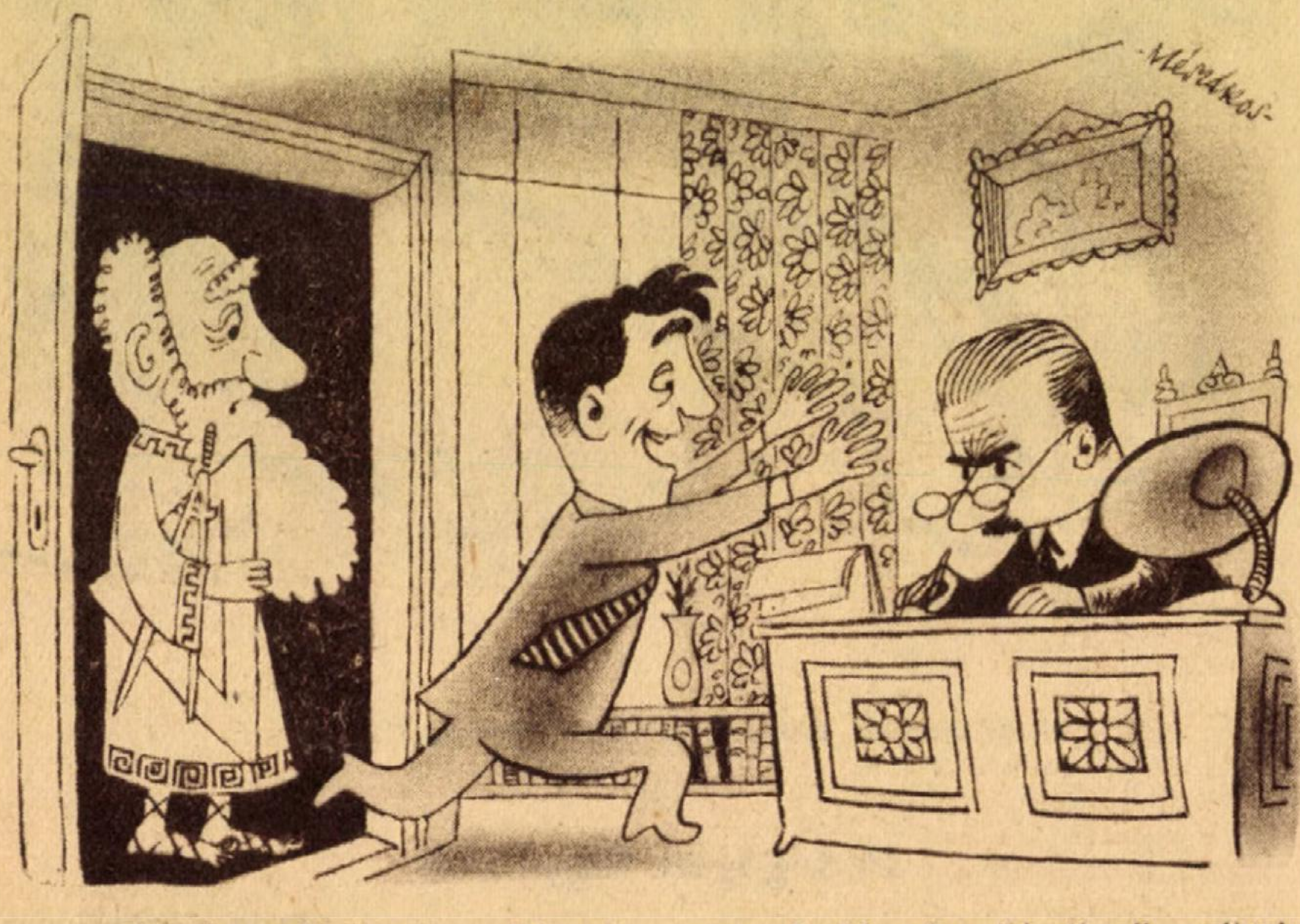
Hegedűs István rajza

— Nagyon hatásos lesz ilyen szélesvásznon a csatajelenet, fenség ...

Szigorú ember

Mészáros András rajza

— Osztályvezető kartárs, képzelje, maga Archimedes jelentkezik nálunk fizikusnak!
— Nem érdekel. Miért nem jött novemberben?

Az élelmesség teteje

Liliom

Azért határoztam el, hogy a Liliomtermelő Vállalat kötelékébe lépek, mert régi tervem volt, hogy hátralevő évtizedeimet nyugodt öregséggel töltöm el. Sohasem szerettem az erőszakos foglalkozásokat, s nyilván ez az oka annak, hogy sem mészáros, sem hivatásos ökölvívó, sem sintér nem lett belőlem. Az pedig nyugalmat áhító lelkem vágyainak netovábbja volt mindig, hogy édes illatú virágok között töltsem életemet. Megdobogott a szívem, amikor arra gondoltam, hogy a legszelídebb virág, a liliom leng majd körül illatával. A liliom, az ártatlanság, a nemes jellem ősi jelképe leheli rám égi tisztaságát.

Nem volt nehéz bekerülnöm a vállalathoz. Könnyűszerrel igazoltam, hogy már három nagyszülőm kedvelte a liliomot, a próbaéneklés is sikerült, hibátlanul eldaloltam a „Liliomszál, liliomszál...” kezdetű szakmai műdalt, végül a vállalat igazgatója egy jóbarátommal együtt szokott tarokkozni, s az érdekemben mondott néhány humanista szó is nyomott a latban. Lelkemet boldogság töltötte el. Az élet harc, gondoltam, de a liliom béke.

Amikor beléptem a vállalathoz, ismerősök után néztem. Új helyen az ismerős olyan, mint a végtelen tengeren bolyongó hajósnak a föld. Sikerült fölfedeznem Hargitainét, egy távoli ismerősöm közeli rokonát, aki csinos középkorú nő volt, s ritka energiával tudott bizalmat gerjeszteni. Amikor meglátott, egy üres szobába vonszolt, a szemembe nézett és tragikus hangsúllyal kezdett beszélni:

— Maga szerencsétlen, hogy került ide? Ez a legrettenetesebb vállalat az egész országban! Ha maga tudná, hány embernek törték már el a gerincét a Liliomtermelőben, hát sarkon fordulna és rohanna, amerre tudna. Borzalmas hely! Itt mindenkit megfúrnak, lehetetlenné tesznek, elásnak.

Közelebb hajolt és úgy suttogta:

— Tudja, ki a rossz szelleme a vállalatnak? Darabos Cica, a vezér titkárnője. Aki annak nem hízeleg, lerakják a trágyázó csoportba. Na és mit gondol, a Sóváriból hogyan lett főbeporzó? Korrupcióval, kedvesem, mert itt minden liliom korrupciótól bűzlik. A Darabos Cica teljesen az ujja körül forgatja azt a szerencsétlen maflát. A Sóvárival pedig... hát arról szegény Sóváriné tudna beszélni, de nem mer, mert bejelentés érkezett ellene, hogy októberben három liliomot küldött egy újsütetű revizionistának. Állítólag nem igaz, de a vezér a Cicának hisz, az a szerencsétlen Sóvári pedig most már iszik is, és részegségében leütött két sziromkezelőt, s emiatt a júliusi liliomtervünket csak hetvennyolc százalékra tudtuk teljesíteni. Ide figyeljen, lopják a hagymákat, s ha ez így megy tovább, nemsokára behozatalra szorulunk liliomban, de hát kitörődik ezzel? És a Liliomügyi Főigazgatóság... jobb nem beszélni róla. A múltkor kijöttek és megvizsgálták az ügymenetet, mit gondol, mit állapítottak meg? Két bimbóelemzőt fölöslegesnek találtak, mert azok nem tudnak hízelegni a Kapásénak, aki jóba van a Torontálival, aki a Darabos Cicának szerzett hűtőszekrényt.

Körülbelül két órát beszélt. A végén sírva kiáltotta:

— Borzalmas, hogy itt mik történnek! Ez másutt nincs!!!

Feleki László

Párizsi fűszeresnél

— Legyen szíves adjon nekem fél kiló...
— Épp most drágult meg...

(Le Figaro)

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

— Micsoda marhaság!

Két történet BRÓDY SÁNDORRÓL

Salamon Ödön, újságíró és ügyes ember, egy időben felolvasó-estéket is rendezett a Margitszigeten a szállodában, ahol lakott. Egy alkalommal Bródy Sándort kérte fel szereplésre.

Elérkezett a nap, a szervezés kitűnő volt, egy szálig elkeltek a jegyek. A közönség már a helyén ült, csak Bródy Sándor késett, pedig ott lakott ő is a szállodában. Az izgatott Salamon felrohant hozzá az emeletre. Képzelhető meglepődése, midőn Bródyt ott találta a díványon heverve, amint gondtalanul fújta szivarja vastag füstjét a levegőbe.

— Itt sziesztázol, amikor már egy negyedórája meg kellett volna kezdeni a felolvasást?

— Milyen felolvasást? — kérdezte Bródy.

— Hát nem tudod, hogy ma a te felolvasó-ested van?

— Erről én teljesen megfeledkeztem.

Most mit tegyenek? Salamon nem vesztette el a fejét, tudta, hogy Bródy nagyszerűen tud rögtönözni. Míg az író sebtében felöltözött, átsietett a szobájába és egy könyvvel tért vissza, saját aforizmáinak gyűjteményével.

— Nézd — mondta. — Itt vannak ezek az aforizmák, ezeket fogod ismertetni. Meglátod, nagy sikered lesz.

— Jó.

A türelmesen várakozó közönség hatalmas tapssal fogadta a teremben Bródy Sándort, aki fellépett az emelvényre, leült az asztalhoz és valóban rögtönözve, rövid, szellemes bevezetőt tartott az aforizmáról, mint olyanról. Aztán fellapozta az imént kezébe nyomott könyvet és felolvasta az első aforizmát. Illetve, csak eddig jutott el benne: „Kellemetlen, ha egy fiatal özvegyasszony szobájába éppen akkor nyitunk be...” Az aforizma másik felét nem lehetett felolvasni, mert meglehetősen vaskos volt. Bródy beleizzadt, míg hebegve-habogva, úgy-ahogy kivágta magát a csávából. A közönség természetesen gurult a kacagástól. Következett a második aforizma: „Nem mindig az a nő a legdrágább, aki...” Ezt sem lehetett folytatni. Szegény Bródy Sándor kénytelen volt újra pirulva, dadogva — amit a hallgatóság igen pikáns mulatságnak tartott — kikerülni a bajból. Belekezdett a harmadik aforizmába: „Némely fiatalember azt hiszi, hogy szerelmes, pedig csak...” Ezt még kevésbé lehetett befejezni. Megismétlődött az eset, a közönség pompásan érezte magát, nem is gondolták, hogy Bródy Sándor ilyen kacagtató előadó.

— S most térjünk rá a következőre — folytatta Bródy.

De most egy olyan aforizmához érkezett el, amelynek már az elejét sem lehetett felolvasni. Ennek volt a legnagyobb sikere.

*

Az újságírók klubjában egy szerény külsejű fiatalember lépett Bródy Sándorhoz:

— Drága Sándor bácsi, adjon nekem kölcsön tíz koronát, szerdáig.

Bródy adott. Szerdán visszakapta a tíz koronát. A fiatalember, felbátorodva, pénteken már húsz koronát kért, hétfőig. Kapott. Visszaadta. Legközelebb harminc koronát kért kölcsön. Ezt már elfelejtette visszaadni.

Bródy Sándor rettenetesen felháborodott. Még napok múlva is dühöngött, amikor egy ismerőse, aki híres volt becsületességéről, pillanatnyi pénzzavarában ötven koronát kért tőle.

— Magának nem adok — förmedt rá Bródy Sándor — mert maga megadja!

Magyar Tibor

Modern Kentaur

Kasso rajza

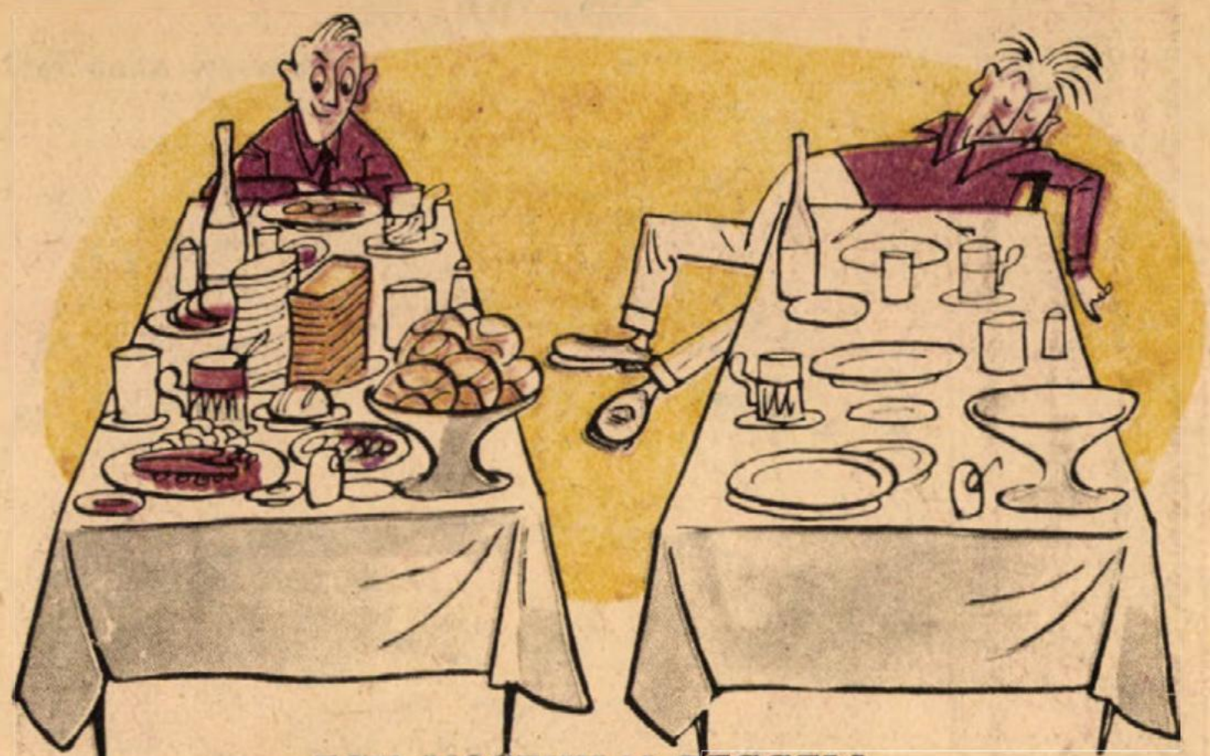
Szaknyelven

— Ez a Kovács mindig mással jár!
— Igen. Minőségi cserét csinál...

GERŐ–MIKES:

Pesti szemmel Moszkvában

EGY MOSZKVAI REGGELI
előtt és után

A HATALMAS „GUM”-ÁRUHÁZBAN

— Na, ma addig nem megyek haza, amig meg nem találom a porszívó-osztályt . . .

MINDENKI SZÖRPÖT ISZIK

Dolgoruki herceg: Halló gyevuska, nekem is egyet! . . .

Első moszkvai éjszakánk. Éjjel negyed tizenkettő. Sétálunk, semmi kedvünk az alváshoz. Egyszer csak mellénk lép egy középkorú férfiú és bemutatkozik. A bemutatkozás után barátságosan karon ragad minket és elindulunk az éjszakába. Kíváncsian találgatjuk, vajon hova visz minket éjnek évadján. Félórai menetelés után megállunk egy ház kapuja előtt. Becsöngetünk. Álmos házmester nyit kaput. Hova jutottunk? Bemegyünk egy terembe, a falak mellett levő asztalokon gépek, műszerek. Vendéglátónk fehér köpenyt vesz fel és magyarázni kezdi a gépeket. Mi nem tudunk oroszul, ő nem tud magyarul. De sebaj! Nagy türelemmel és szeretettel magyarázza nekünk a gépeket. Az egyik ketyeg, a másik így csinál: züm-züm, kis mutatók illegnek, rejtélyes fények villóznak. Fél egy. Megpróbáljuk kitalálni mi micsoda. Kollégám egy műszerre mutat, aztán a szívére teszi a kezét és tudálékos képpel így szól: „Ahá!”

— Nyet — hangzik a válasz.

Én a kabátomra mutatok. Morzsolom a szövetet, aztán a készüléket ráteszem a zakómra.

— Szövetvizsgáló — dadogok bizonytalanul, magyarul.

— Nyet — hangzik ismét a válasz.

Micsoda pech! Az istennek sem tudjuk kitalálni!

Éjjel egy óra. Izotróp, alfa, béta, gamma . . . Ezt még valahogy megértjük. Többet nem. Te jó ég, mennyi műszer van még hátra. Kollégám okos képet vág és a veséjére téve egy műszert, megint azt mondja, hogy: „Ahá!”

— Nyet! — feleli a kalauzunk és nagy buzgalommal tovább magyaráz oroszul.

Ez így ment éjfél után kettőig, aztán holtfáradtan elbúcsúztunk. Szédelegve botorkáltunk ki a kapun . . . Izotróp, alfa, béta, gamamama . . . mamamama . . .

Másnap reggel egy ismerősünk — látva karikás, álmos szemünket — gúnyos hangon így szólt:

— Nana! Lumpoltunk az éjjel, lumpoltunk?

A Gorkij utcában van egy gasztronom, azaz egy élelmiszerüzlet, de inkább hasonlít egy székesegyházhoz, mint élelmiszerüzlethez. Márványoszlopok, vakító üvegcsillárok és mindenütt gazdag aranyozás. A hatalmas méretek, a szédítő arányok jámbor alázattal töltötték el szívemet. Szorongva és megilletődött lélekkel mászkáltam szent Haspók hering-szagú házában.

Miután kellően kicsodálkoztam magam, egy pulthoz zarándokoltam és öt kiló sajtot kértem.

Bevallom őszintén, hogy csak öt dekát akartam venni, de szégyelltem magam ebben a kaja-dómban öt vacak dekával előhozakodni.

*

Ha valakit megkérdezünk Moszkvában, hogy messze van-e ez, vagy az az utca, mindig azt a választ kapunk: „Nyet daleko!” Vagyis nincs messze. Ilyenkor rögtön tudtuk, hogy mi a teendőnk: elbúcsúztunk barátainktól, bakancsot húztunk és bepakoltunk három napra való élelmiszert.

Egy ilyen nyetdaleko-túra után egyszer azt álmodtam, hogy Kolumbusz Kristófot búcsúztatom a kikötőben. Hirtelen mellénk lép egy moszkvai polgár, nagy sárga szalmakalapban, csíkos ingben, matróz-nadrágban és így vigasztalja a nagy felfedezőt:

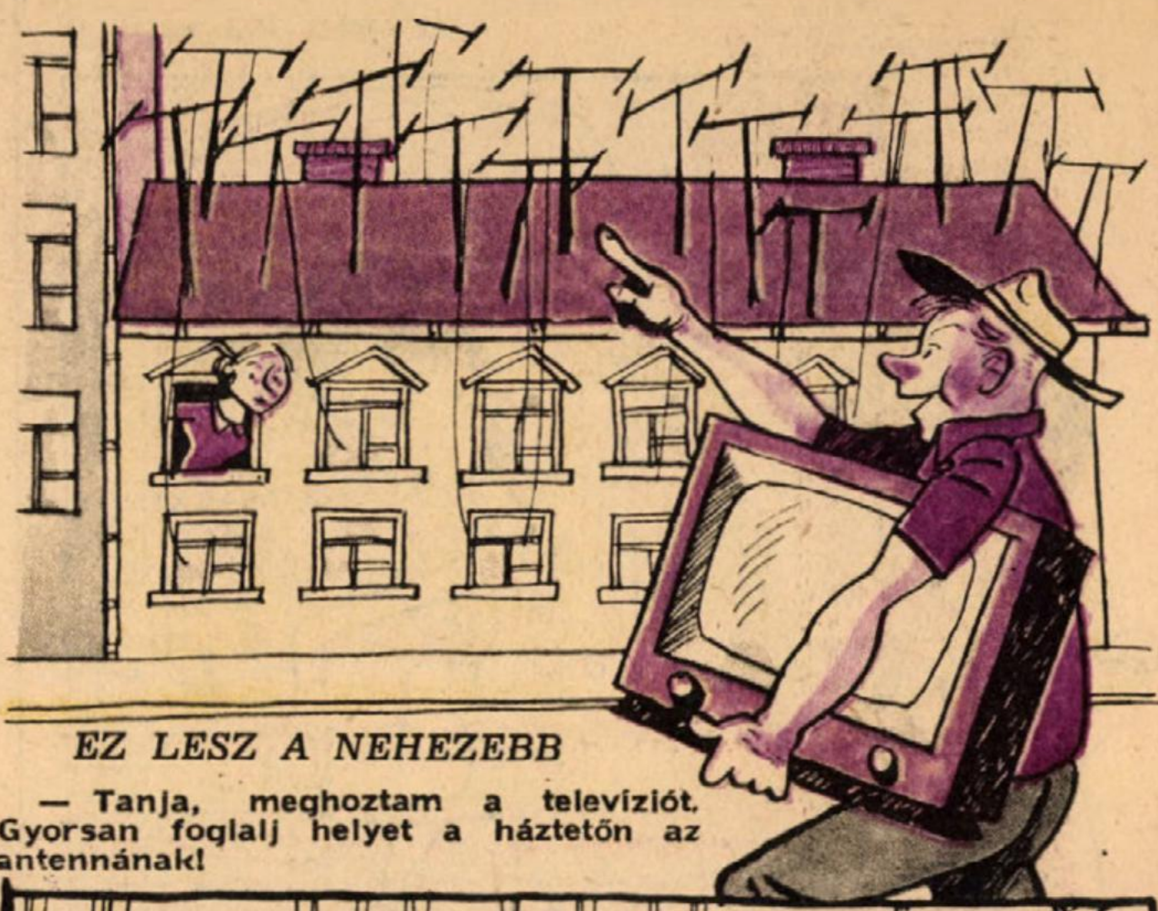
— Nyet daleko Amerika, továris Kolumbusz! Itt lemegy egyenesen ezen az óceánon, aztán jobbra, aztán balra, aztán megint jobbra, egészen addig, míg srévizavi szárazföldet nem pillant meg . . . Nos, az lesz Amerika, továris Kolombusz! . . . Igazán nyet daleko!

*

Még valamiről szeretnék írni. Nagyon hiányoztak nekünk a kis cukrászdák, vendéglők, eszpresszók, ahol esténként le lehet ülni egy kis barátságos tereferére. Ilyet nem találtunk Moszkvában.

De talán majd ez is lesz egyszer.

Lelki szemeim előtt máris látom a meghitt ötezer személyes cukikat, szökőkúttal, halastóval és mintagazdasággal. Mozgólépcső visz majd le és fel és exkavátor nyomja beléd a habossüteményt.

EZ LESZ A NEHEZEBB

— Tanja, meghoztam a televíziót. Gyorsan foglalj helyet a háztetőn az antennának!

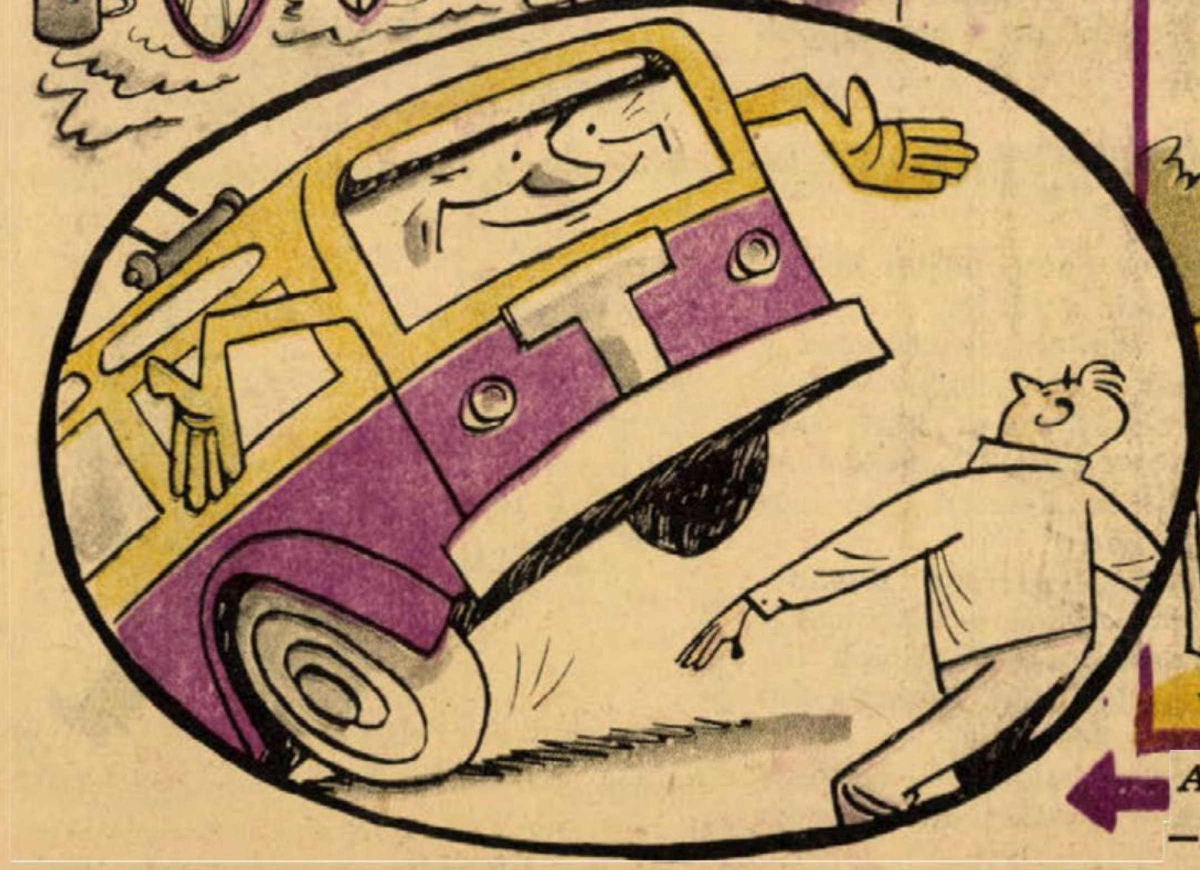
MINDEN ÖT MÉTERRE EGY SZEMÉTGYŰJTŐ

— A legközelebbi gasztronom negyven méterre van ide, azaz nyolc szemétgyűjtőnyire . . .

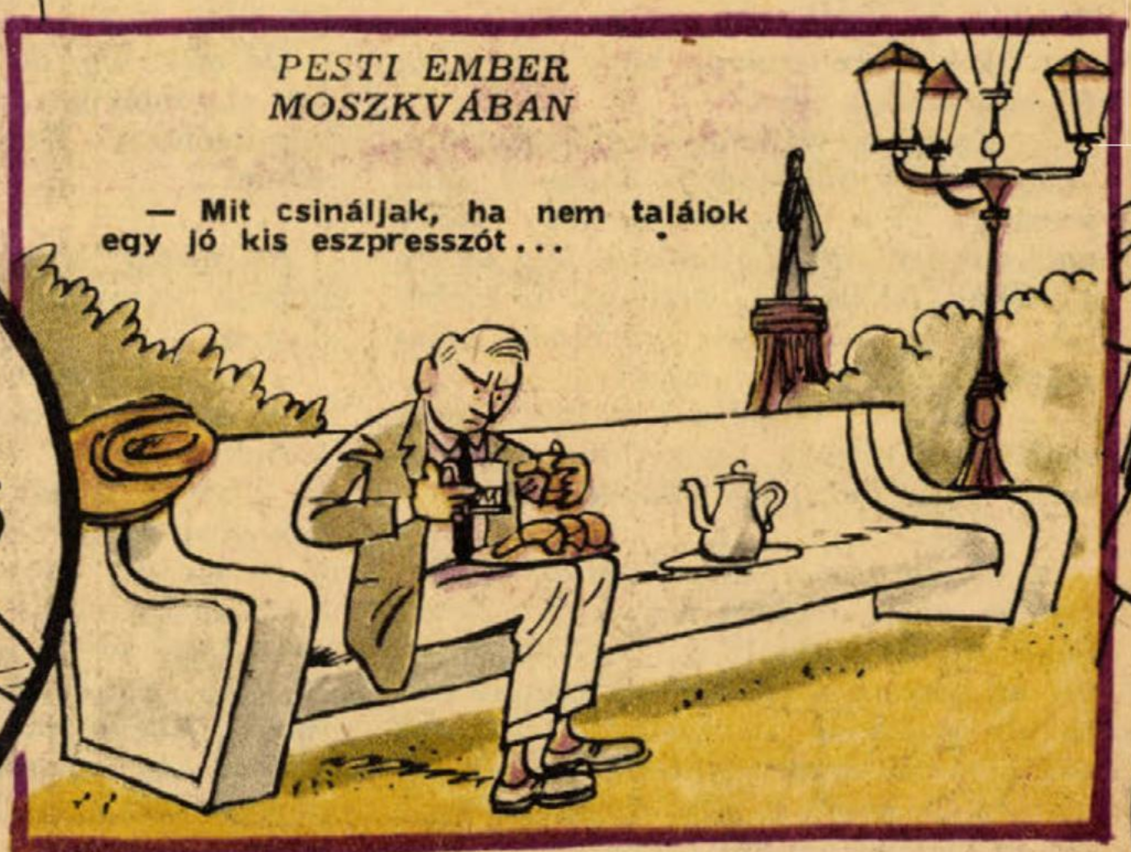
TILOS A DUDÁLÁS

Már csak múzeumban látható . . .

AZ UDVARIAS TROLIBUSZ

— Csak ön után, továris!

PESTI EMBER MOSZKVÁBAN

— Mit csináljak, ha nem találok egy jó kis eszpresszót . . .

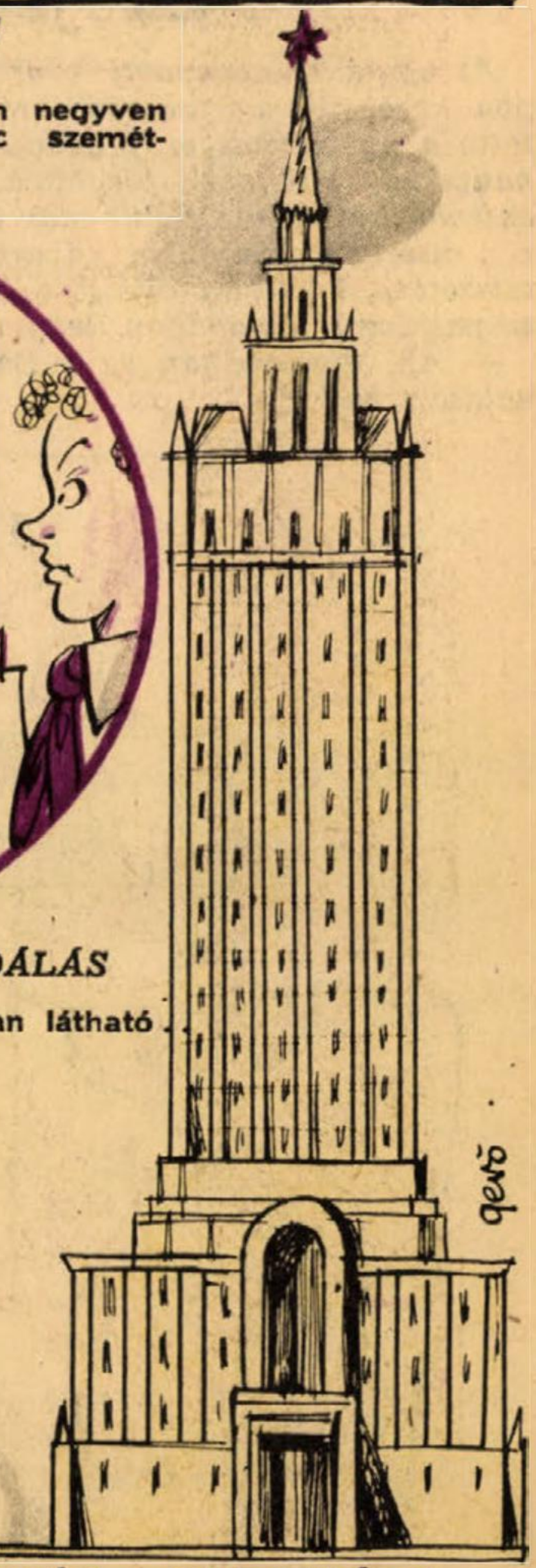
CSODA A GORKIJ UTCÁBAN

— Ezt lefényképezzük! Ennek nincs fényképezőgépe . . .

LÁMPAERNYŐ A DIVAT

— Amíg narancssárga lámpaernyő nincs mindenkinek, addig nem csinálunk más színűt . . .

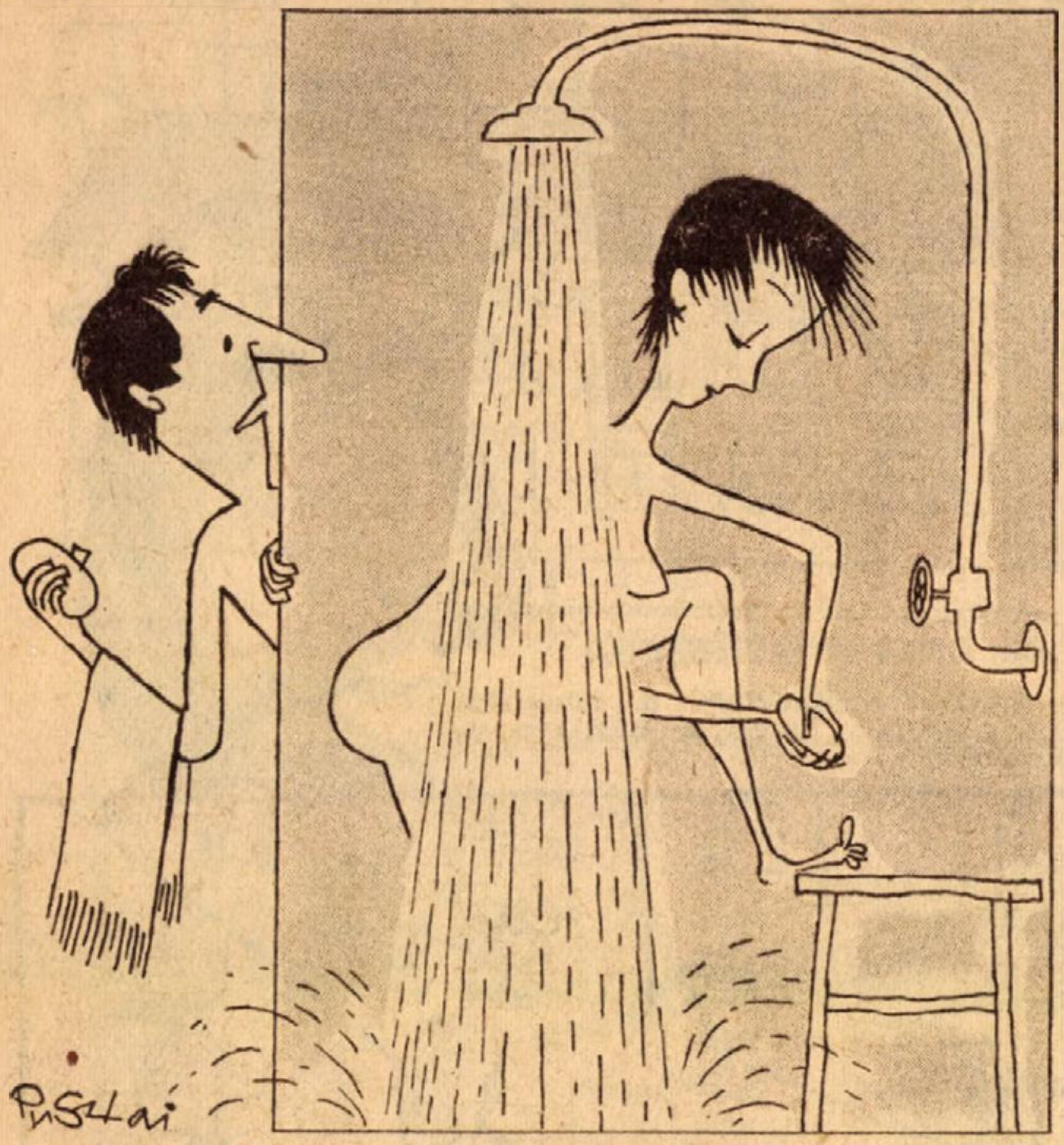

EZ LESZ AZTÁN A MUTATVÁNY!

— Várj egy percig, felugrok a barátomhoz a harminchatodik emeletre!

Uszodában

Pusztai Pál rajza

— Bocsánat a zavarásért, ez a férfi zuhanyozó!

Már Balzac is...

Az egyik balatonparti üdülőben történt. Néhány napon keresztül a rossz időjárás a szobákba kényszerítette a nyaralókat és fellendült az addig mostohán elhanyagolt könyvtár forgalma. Egy feltűnően öltözött asszony két napon belül már a harmadik könyvet cseréli vissza. A könytáros udvariasan megkérdezi, hogyan tetszett a legutóbb olvasott Balzac-regény. A hajdani szépasszony lemondóan legyintett:

— Áh, mostanában ez a Balzac is kezd nagyon vonalasan írni...

tp

a Halászó nadrág utcája

Nem tévedés, van ilyen utca, nem hivatalosan nevezték el, de van, jómagam sokszor végigsétáltam a fövenyén, a Balaton partján terül el. Csak halász nadrágos nők parádéznak rajta, ezért nevezte el a vízparti néphumor Halászó nadrág utcájának.

Vajon micsoda titkos összeesküvés kovácsolta egybe a nőket, hogy egytől egyig ezt a csodálatos ruhadarabot öltötték magukra?

Azoknak a kedvéért, akik még nem ismerik a halásznadrágot — remélem kevés olyan műveletlen ember akad a hazában — hadd írjam le egy laikus szakszerűségével. Térden alul ér véget. Különböző anyagból készül, van vászon, cejg, puplin, piké, kord. Nem is az anyaga a fontos, hanem a szabása. Alul szűk, rojtos, felül feszes és kényelmetlen. Minél halászóbb egy ilyen nadrág, annál kényelmetlenebb. Járni nem lehet benne, ülni még kevésbé, guggolni életveszélyes. Halászni talán lehet, de azt még egyetlen nő sem próbálta. Általában a nők römiznek benne és senki sem tudja, miért nem nevezték el inkább röminadrágnak, amikor ez a név annyira passzol rá, mint maga a nadrág a női idomokra.

A férfinép lehorgasztott fejjel kószál a Halászó nadrág utcáján, nézi a farsangi felvonulást és magában azt kérdi, hova lettél tavalyi short, elegáns, üde és szellős viselet, amely oly bőkezűen mutogatta a nyaraló lányok és asszonyok bronzbarnára sült bőrét?!

Tovább andalogtunk a mólóra. A balatoni halász, a nóta sorait követve éppen kivetette a hálóját. Fehérbajszos öreg ember volt, de azért maga is végigpásztázta tekintetét a nők tarka seregén.

— Hogy tetszik a halásznadrág? — kérdeztük tőle, mint ennek a divatnak az alkotójától.

— Melyik az? — kérdezte bizalmatlanul.

Mutattunk egy terebélyes asszonyságot.

— Ez az? — kérdezte csodálkozva.

— Így hívják. Halásznadrágnak.

Nem akarta elhinni.

— De bizony. Az egész világon viselik!

Rosszallóan rázta fehér üstökét.

— Hát az egész világon csúfolják a halásznépet?!

Felegyenesedett a csónakban. Most látható: nem halásznadrágot visel, sokkal rövidebbet.

— Ez milyen nadrág magán?

— Nem nadrág. Gatya.

Így tudtam meg, hova lett a nők vonzó viselete, a short!!

(stella)

Tanulékony eb

Hegedűs István rajza

— Nem lehet vele bírni, mióta az Állatkertben megnéztük a repülő kutyákat...

Nagyzolás

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A történelemtanár felszólítja az egyik tanulót és megkérdi:
— Tudsz valamit mondani Hunyadi László kivégzéséről?
A nebuló hallgat.
— Na, mi az? Miért nem beszélsz?
— Úgy felháborít az eset, hogy nem is találok rá szavakat — hangzik végre a válasz.

Eladó: lejárt színházjegy!

Az értékét vesztett holmit nemzedékeken keresztül a lejárt színházjegy, mozijegy testesítette meg. Amerikában ügyes üzletemberek a lejárt jegyeket is értékesíteni tudják. Nem hulladékpapírnak adják el, s nem is csapnak be vele senkit sem.

De vannak szegény vidékiek, akik nem kapnak jegyet valamelyik Broadway-revühöz, s ilyenformán nemcsak szórakozástól esnek el, hanem kiteszik magukat a falubeliek gúnyos megjegyzéseinek. Ha viszont olcsó pénzért lejárt színházjegyet vásárolnak, nyugodtan elhenceghetnek vele otthon, hogy ilyen vagy olyan nagyszerű darabot láttak...

Eszményi kapcsolat

Egy oregoni fiatalember, Fred Krauss épületasztalos 1955 októberében levelet írt „egy ismeretlen embertársához", a levelet üvegbe zárta, ráerősítette egy deszkára és a tengerbe dobta. A levélre most kapott választ egy osakai fiatalembertől, Tokugiro Csudától (légipostán különben). Csuda egy kissé kétértelműen ezt írta:

„A jóviszonyt szolgálná, ha Amerika és Japán között ilyen összeköttetés állna fenn..."

Amíg azonban Japánban amerikai megszálló csapatok tartózkodnak, az ilyen eszményi kapcsolat a jövő zenéje...

Az újságolvasó metamorfózisa

Toncz Tibor rajza

— Ó, hogy a mennykő!... Megint nem nyertem!...

— Tyűha! Újabb tízezer lakás?!

— Ez a kroki jó volt! De mennyire igaz!

— Nájlon-pulóverek érkeztek! Ezt az oldalt kitépem, hogy a Terus kezébe ne kerüljön...

— A dohányzás káros voltáról... Ezt sem muszáj a Terusnak elolvasnia...

— Ahá! Férjhezmenne tisztamúltú, jóalakú özvegy, komoly hozománnyal...

— Micsoda? Ismét jön a kánikula?

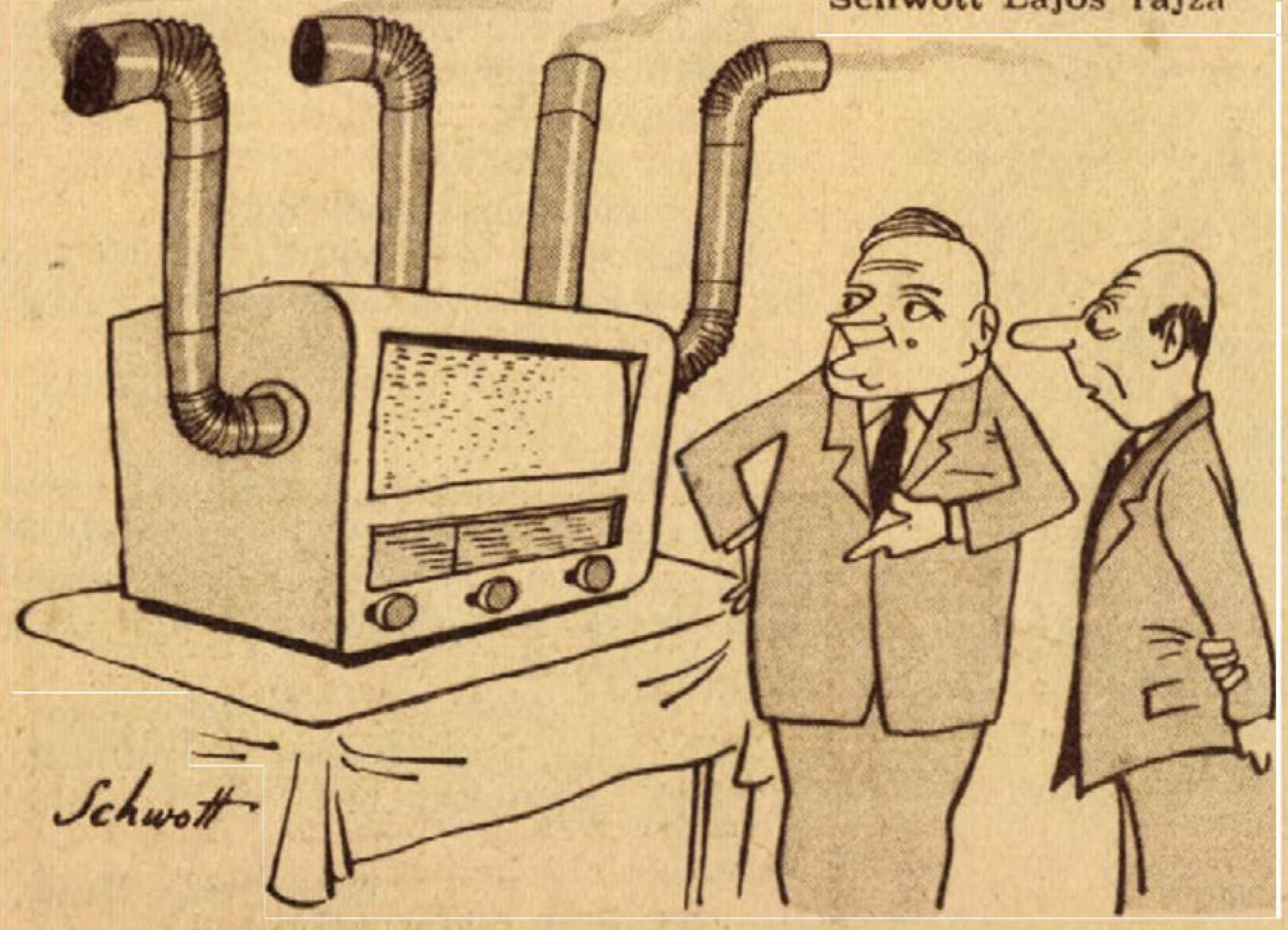
— Hova dugták megint ebben a lapban a rádióműsort?...

— Na, ezt is kiolvastam... Nincs benne semmi!...

Büszkeség

Schwott Lajos rajza

— Mit szól a négycsöves rádiómhoz?

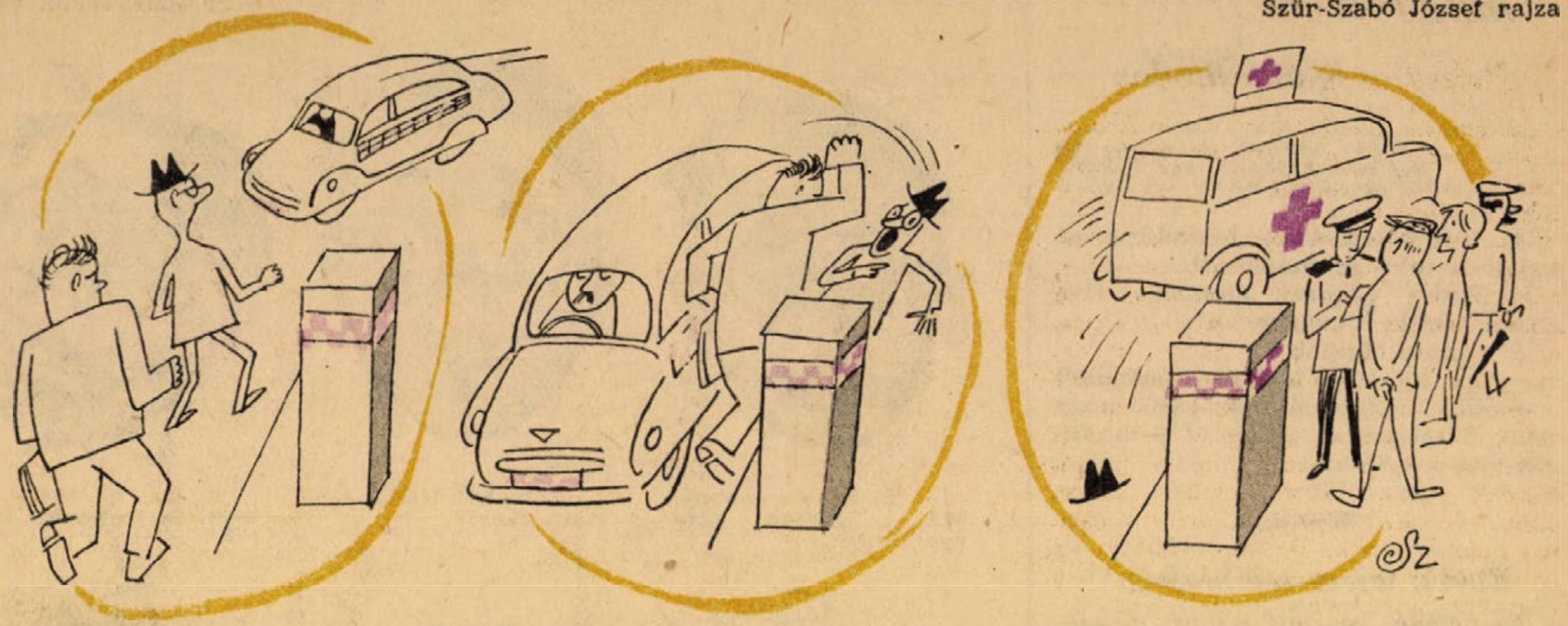
ANZIKSZ

Meleg, fapados, rántottcsirke papírban,
„Elemér ne olvass, veled mindég zűr van!"
„Anyu, kérek vizet!" „Ági, ne hajolj ki!"... az ember zöld, már;
megjöttünk: Balatonföldvár.
„Ez a kartárs szobája" — „Remek!"
„Ki tud ultizni, emberek?"
„Nevem Ragyánszky, van szerencsém!"
„Manci, otthonmaradt az előtétlencsém!"
„Válasszunk bizalmit, az mindent elrendez."
„Szívem, öltözz, alkalmazkodj a házirendhez!"
„Öcsi, végy példát Zsuzsiról, nézd, hogy eszik!"
„Ezt a flancot! Harmadik kardigán, mi lesz itt?"
„Tessék mondani, lehet a faluban nyerskávét venni?"
„Ez magának rádió? Tudja, mi ez? Visszhangdoboz! Semmi!"
„Ne bőgj büdös kölke, gyere ki tüstént a vízből!"
„Nohát, elegem van harmadik napja a barackízből!"
... és így megy mindig: reggel, délben, este,
Sok üdvözletet küldök Budapestre.

Bondy Endre

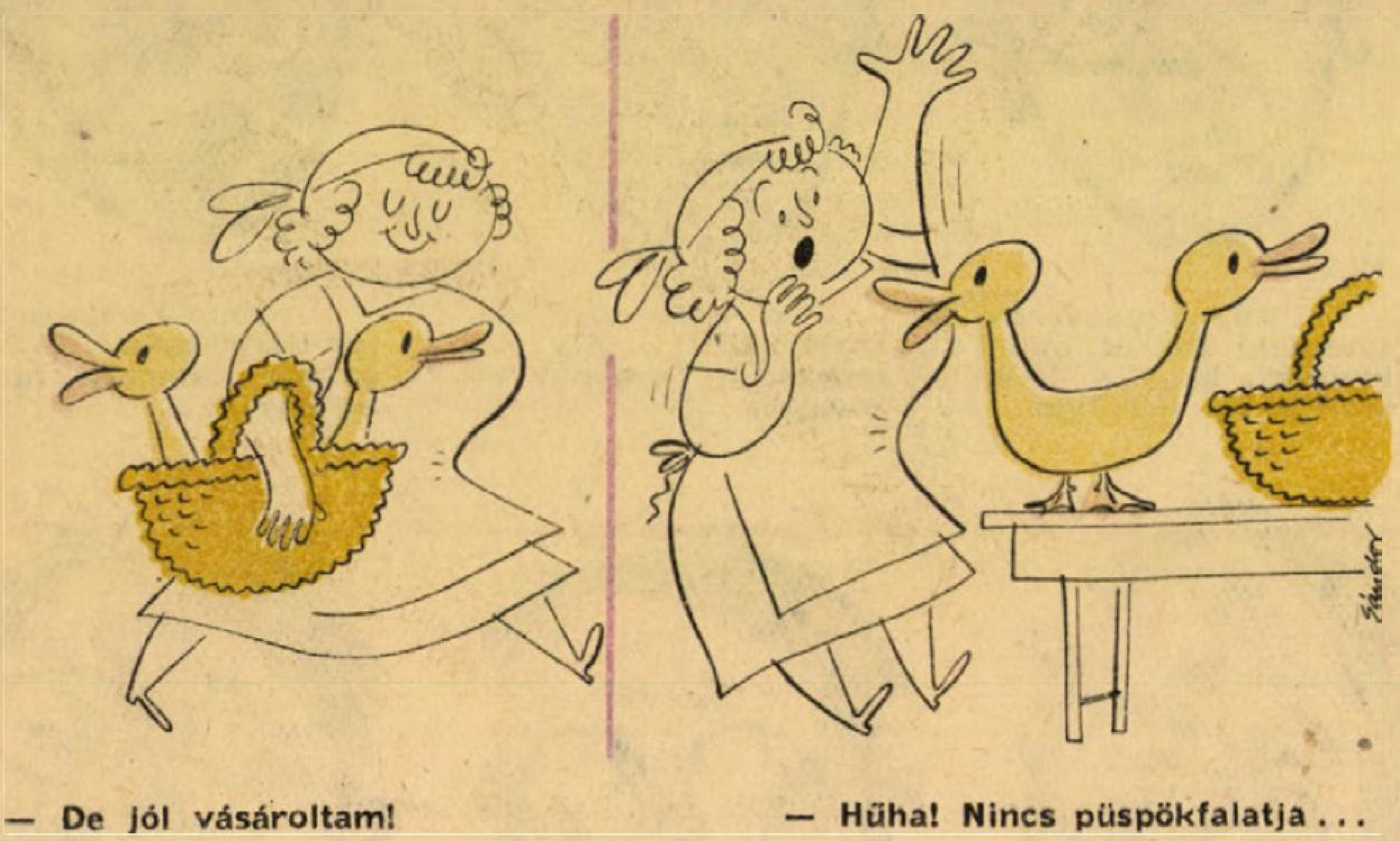
Taxi-ballada

Szür-Szabó József rajza

Példázat

arról, hogy a különlegesség nem mindig csupa öröm

— De jól vásároltam! — Hűha! Nincs püspökfalatja . . .

Még meg is kérdezi

Toncz Tibor rajza

— Tessék mondani, „vizezett'' az egy „t'' vagy kettő?

Különös SZENTHÁROMSÁG

„Vidámságot kedvelő 32—170—1900 diplomás házasság céljából megismerkedne csinos leánnyal vagy asszonnyal.''

Önök értik ezt?

Bevallom, jómagam hosszú ideig tűnődtem az apróhirdetés értelmén, míg végül valaki felvilágosított:

— Hogy ezt sem tudja! Az a három szám a szentháromságot jelenti a hirdetésekben.

— Mit? — nyögtem zavartan.

Erre ő fölényes gyógypedagógiával halkan elmagyarázta, hogy a 32 a nősülendő férfiú éveinek számát, a 170 a testmagasságát, az 1900 pedig a havi fizetését jelenti.

Csodálatos!

Hogy én ilyen vakon mentem el eddig a jellemzés legkorszerűbb, már nem is távirati, inkább rejtjel-tömörségű formája mellett! És még hogy szentháromság! Vagyis a legfontosabb három!

Előre is irigylem azokat a kétségkívül szerencsés fiatalokat, akik ilyenformán holtbizonyosan rátalálnak a leginkább hozzájuk illő párra és a párral természetesen a boldogságra is. És ne vegyék részemről tolakodásnak, ha még a további — szerintem teljességgel nélkülözhetetlen — adatokat javaslom hasonló kurtasággal kifejezni a házassági hirdetésekben.

Hány köbcentiméteres motorja van?

A lábbeli mérete?

Nyakbősége?

Szerencseszáma?

Hányadik házasságát köti?

Ilyenformán szerintem bőven elegendő, ha egy házasulandó fiatalember a következő hirdetést tételi közzé:

25—180—3000—350—41—41—7—1.

Micsoda parti!

Egyébként magam is örömmel nősülnék meg, és kihasználva az alkalmat, hogy cikkírás ürügyén államköltségen hirdethetek, az alábbiakban közlöm pontos leírásomat:

71—155—2300—00—42—42—3—5.

És nagyon meg tudnék becsülni egy 155—23—3800—93—6,5—30—7 hölgyet.

Bajor Nagy Ernő

Ezt olvastuk

Belterjes gazdálkodás

„Japánban például ezer ember élelmezéséhez csak 900 négyzetméter terület áll rendelkezésre” — írja Parragi György a Népszabadságban.

Ez aztán a belterjes gazdálkodás! Képzeljük el, egy emberre 0,9 négyzetméter, azaz 90 cm széles és 1 méter hosszú földterület esik. Ezen terem meg a rizs, némi gabona, főzelék, gyümölcs, takarmány amaz állatok számára, amelyeket megesznek, sőt nyilván még legelő is jut nekik. Még szerencse, hogy a nem élelmezésre szolgáló mezőgazdasági termékeknek — például tüzelő-, épület-, bútorfának — nem kell szintén ezen a területen megteremniök. De az eredmény így is lenyűgöző. Gondoljuk el, hogy egy négyzetkilométerben egy millió négyzetméter van — nem pedig ezer, amint talán egyesek hiszik —, következésképp egyetlen négyzetkilométeren 1,111,111 ember élelme terem meg. Ez más szóval azt jelenti, hogy Japánnak közel százmillió lakosa összesen 90 négyzetkilométer terület, azaz egy 9 kilométer széles és 10 kilométer hosszú földsáv élelmi cikkeiből él meg.

Most már csak azt nem tudjuk, hogy lévén Japán területe 417,000 négyzetkilométer, mit csinálnak a fennmaradó résszel?

Tengeri pisztráng

A Nagyvilág című lap „Tengeralatti kikiáltó” című verse azt mondja, hogy „milyen jó is lenne a kiskertben a tengermélyen pisztrángvonta kis szekéren satöbbi...” A költői szabadság minden tisztelete mellett kérdezzük, hogyan kerül a pisztráng a tenger mélyére? A pisztráng kimondottan hegyi patakban úszkál, arról nevezetes, hogy nagyon jóízű és bizonyára nagyon csodálkozik, hogyan került a mély tengerbe. Egyetlen lehetőség: a hajószakács pucolás közben beejtette.

Mi az neki?

Szűr-Szabó József rajza

— A lakáskérvénye? Adja be újból, elveszett...

Sürgős

Vasvári Anna rajza

— Hová, hová azzal a sok pénzzel?
— Új eszpresszót épít a vállalatunk a Só utca hatban.
— És mért rohan úgy?
— Mert a Só utca hatot már novemberben lebontják.

Abdusalem Dehoti *

Tíz tyúktojás

A tréfás történeteket kedvelő perzsa sahnál egy alkalommal az ostoba emberekről folyt a szó.

— Egy városszerte ismert ostobával kellett találkoznom — kezdte elbeszélését a sah egyik vendége. — Elhatároztam, hogy megtréfálom, ezért a kabátomba elrejtettem tíz tyúktojást.

Mikor az ostoba megérkezett, így szóltam hozzá: „Találd ki, mi van a kabátomban! Ha megmondod, neked adom a tyúktojásoknak a felét. Mond meg, hány tojás van a kabátomban és mind a tíz a tied lesz!”

— Az ostoba jajveszékelve könyörgött: „Ó, szomszéd uram, nem vagyok én Allah, hogy kitaláljak valamit, amit nem látok. Mondj legalább valami ismertetőjelet!”

— „Figyelj hát, válaszoltam, kívül fehér, belül sárga.”

„Megvan, kiáltott fel az ostoba. Biztosan sárgarépa fehér retekkel körítve!”

A vendégsereg hangos nevetésbe tört ki. Legjobban a sah nevetett. Mikor mindenki kimulatta magát és csönd lett, a sah az elbeszélőhöz fordult, s megkérdezte:

— Tulajdonképpen mit rejtettél a kabátod alá, amivel így kínoztad azt a szerencsétlen ostobát?

Fordította: Hollósi Tibor

* Abdusalem Dehoti iráni szatirikus író.

Kié a bolt?

Az ember elindul a Múzeum körúton, s nem is sejti, milyen izgalmas játékban lesz része, ha a cégtáblákat kezdi nézegetni. Még a kereskedelmi jogból emlékszem, hogy minden üzlet köteles feltüntetni: mivel foglalkozik és ki a cégtulajdonos. Ezzel szemben egész sor üzlet cégjelzése hiányos, vagy nem lehet eligazodni rajta.

Itt van például a Múzeumkerttel szemben egy négykirakatos, kihaltnak látszó üzlethelyiség. Az egyik ablak rózsaszín függönye mögül egy zöldcsíkos kis zsák, fehér övszalagtekercs és egy befőttesüveg kandikál ki. Az ajtón ez a felirat olvasható:

Nyitva:
reg. 8 ó-tól du. 5 ó-ig
szombaton $^1/_2$2-ig

De milyen ügyben, miért és ki tartja nyitva?

Pár percnyire innen, a Tanács körúton szép modern üzlet. Csak a kirakat áruiból és feliratiból derül ki, hogy optikai és fényképészeti cikkek adás-vételével foglalkozik. De ki? Mert cégtáblája nincs.

Továbbsétálok a Tanács körúton. A városháza üzletsorai között egy kirakatban aszparáguszok, kaktuszok, cserepes virágok. Maszek vagy Virágért? — teszem fel a kérdést magamnak. Keresem az üzlet fölötti cégtáblát. Meglepetésemre egy boldogultemlékű férfi- és női divatüzlet megkopott betűit és hat kampósszöget találok.

Rácz Erzsébet

Néhány szó a hangos Marikáról

A Rákóczi út 15-ben is szeretik a lakók a jó zenét. Élvezik ezt nap mint nap a „Marika" eszpresszó kerthelyiségéből. De a jóból is megárt a sok. Főleg éjfél után, amikor a rendelet szerint „Marikának" már rég aludnia kellene. Rendelet ide, rendelet oda, legtöbbször még egy óra után is szól a zene és a dobos olyan szóló-koncertet rendez a „Marika" udvarán, hogy egy gépállomás traktorparkja is megirigyelhetné. A lakók reklamációja és zúgolódása után rendszerint leáll a zene, de az egész kavalkád kint a Rákóczi úton folytatódik az utcai front nem csekély bosszúságára.

Jogos a lakóknak az a kívánsága, hogy a „Marika" is tartsa meg a záróraidőt és a rendőrség pedig bírságolja meg az éjszakai csendháborítókat.

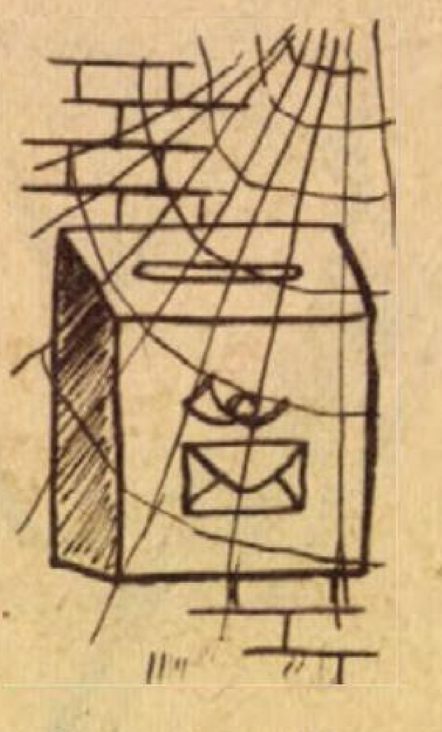
Le a bürokráciával!

A keceli postaszekrény története

A keceli Magyar utcában levő postaládába hiába dobnak randevúra ösztökélő szerelmesleveleket. A prózaibb totó- és lottószelvényeket sem tanácsos beleejteni. A ládát ugyanis nem ürítik ki. Pontosabban: öt, hat napig, néha egy hétig szomorkodnak a levelek a ládában. Aki a kiürítés munkáját végzi, egyszerűen fittyet hány a keceli posta vezetőjének utasítására. Hiába figyelmeztették őt többször is, a Magyar utcai trafik előtt levő szekrényből nem veszi ki a leveleket.

Így azután megtörténik, hogy a hétfőn bedobott lottószelvény birtokosa azért drukkol, hogy ne nyerjen, mert ha véletlenül ötös találata lenne, a főnyereményen kívül a guta is megütné, hiszen egy fillért se kapna.

A Magyar utcai trafikos, akinek kérésére 1949-ben a bolt ajtaja mellé a postaládát felszerelték, mindent elkövet, hogy naponta ürítsék ki a ládát. Eljárt a posta vezetőjénél, azután az egyébként agilis új

postamesternél, a Szegedi Postaigazgatóságon, a bajai körzeti postahivatalban — eredménytelenül. Megadták ugyan a napi ürítés időpontját, vizsgálat is történt, ötnapos leveleket is találtak benne, de hiába van már szigorú utasítás, hiába van pontos időpont — ürítés nincs. Az történik, amit az ürítéssel megbízott postás akar.

Lehet, hogy valami fogadalmat tett, lehet, hogy olyan vallási szekta tagja, amelynek hívei csak egyszer egy héten nyúlnak levélhez, de az is lehet, hogy haragszik a trafikosra. Az ok nem érdekes és nem fontos. Ellenben nemcsak érdekes, hanem felháborító is, hogy három hivatal hiába intézkedik, mert egyik beosztottjuk szabotálja az utasítást.

Itt az ideje, hogy végre rendet csináljanak Kecelen! Vagy talán arra várnak, hogy ebben a kis postaláda-ügyben a közlekedés- és postaügyi miniszter személyesen intézkedjék?

(—sti)

A Divatcsarnok küldöttsége a legmagasabb helyen

Sándor Károly rajza

— Úgy látszik, minden hiába... Nincs az az isten, aki ki tudná költöztetni a Párizsi Áruház felső emeleteiről a könyvraktárt...

Szakszótár

Akit a sors sujtó keze
Felelősnek behelyeze,
Versikémmel talán jól jár.
Ime néki a szakszótár.

1

...Jön az ügyfél, hangja éles.
Gyanakodva százfelé les.
Bemondja az aktaszámot,
S te az aktát nem találod.
Mondd: — Sajnálom,
sietnem kell.
TELEFONON KERESSEN
FEL!

2

...Erőszakos megrendelő
Sürgeti, hogy teremtsd elő
Azt, ami épp nincs raktáron,
Így nyugtasd meg: — Mára
várom,
Holnapra még nem ígérem,
TESSÉK MAJD BENÉZNI
KÉREM!

3

...Megbízóid követelik,
Hogy „tettekkel" segíts nekik.
Ez az érték, tett a lényeg.
Mondd híveid seregének:
— Tenni fogok, itt a kezem,
AZ ÜGYÜKET — SZÓVÁ
TESZEM!

4

„...Hozzászólás" tart
napestig.
Fogas kérdést rejt az egyik.
Nem tudsz rája mit felelni,
Mondd azt: — Elég mára
ennyi.
Maradt egy s más...
(hogyha élünk),
ERRE MAJD MÉG
VISSZATÉRÜNK!...

(K. Tóth)

Babakocsi ballada

Egyszer régen láttam egy Chaplin filmet, amelyben a nagy komikus kis autója magától szétesett. Erre gondoltam, amikor a kislányom részére vásárolt 1100 forintos babakocsi egy hét után, napi 400 méteres séta és 3,5 kg terhelés mellett felmondta a szolgálatot. A két első kereke összetört, mert a csapágyak selejtöntvényből készültek. A ceglédi Kossuth téri Javító KTSZ 129 forintért megjavította.

Harmadnap az összetartócsavarok is meglazultak és újabb beavatkozás nélkül a kocsi már régen atomjaira hullott volna szét. A javítás ezúttal 30 forintba került.

A kocsit egyébként a rajta levő címke után ítélve az Egri Gyermekkocsigyárban hevenyészték össze.

Miért nem végeznek lelkiismeretesebb szerelőmunkát a gyárban?

Wimmer József
Cegléd, Köztársaság u. 2.

SORSFÉNYKÉP

Elhatároztam, hogy bérletet váltok az Állatkertbe. Ennek kapcsán ismerkedtem meg Körtési Pállal.

Egy Rákóczi úti fényképészhez készültem benyitni, amikor megszólított:

— Bocsánatot kérek ... — hebegte, s máris elhallgatott.

— Parancsol? — néztem rá nyájasan.

— Ön ugyebár le akarja fényképeztetni magát? Ugyebár, kérem?

— Igen. Bérletet váltok és fénykép kell hozzá.

— Kérem szépen, ne tessék bemenni... én olcsóbban megcsinálom...

Már rokonszenvet éreztem iránta. Némi részvétet is.

— Ön állásnélküli fényképészsegéd?

— Nem — felelte — arcképfestő vagyok.

Néztem rá. Bámultam.

— Kérem — suttogta szaporán — uraságod így spórolni fog. Annak a bérletnek pedig mindegy, hogy fénykép, vagy olajkép van benne.

— Igen... igen... nade egy festmény mégis csak furcsa.

— Majd utánozni fogom a fénykép stílusát, csak szürkével és feketével festek... és semmi művészi nem lesz benne, attól ne tessék félni, hideg és élettelen lesz, majd egy kicsit bambára is csinálom, úgy fog kinézni, mint egy gyorsfénykép.

— Sorsfénykép — szaladt ki a számon.

Bólogatott, vonogatta a vállát, huzigálta a szája szélét.

— Mondja csak — kérdeztem — hogy jutott a gondolatra, hogy így keresse a kenyerét?

Szégyenlősen mosolygott:

— Van egy barátom, tehetséges muzsikus, filharmónikus zenekart is vezényelt már. Most hogy mindenhonnan kiesett, falun próbál megélni.

— Egy filharmonikus karmester falun? Hogyan?

— Községről községre jár és kéri, hogy ő dobolhassa ki a híreket. Mégis csak más, ha egy képzett muzsikus dobol, mint egy zenében tanulatlan kisbíró.

Ebédelni vittem a festőt hálából a jó ötletért. Másnap pedig megváltottam a bérletet az Állatkertbe. Most már nem félek a jövőtől. Ha minden kötél szakad, beállok humoristának a kacagó hiénához.

Zord Tihamér

Ásatások egy gyár udvarán

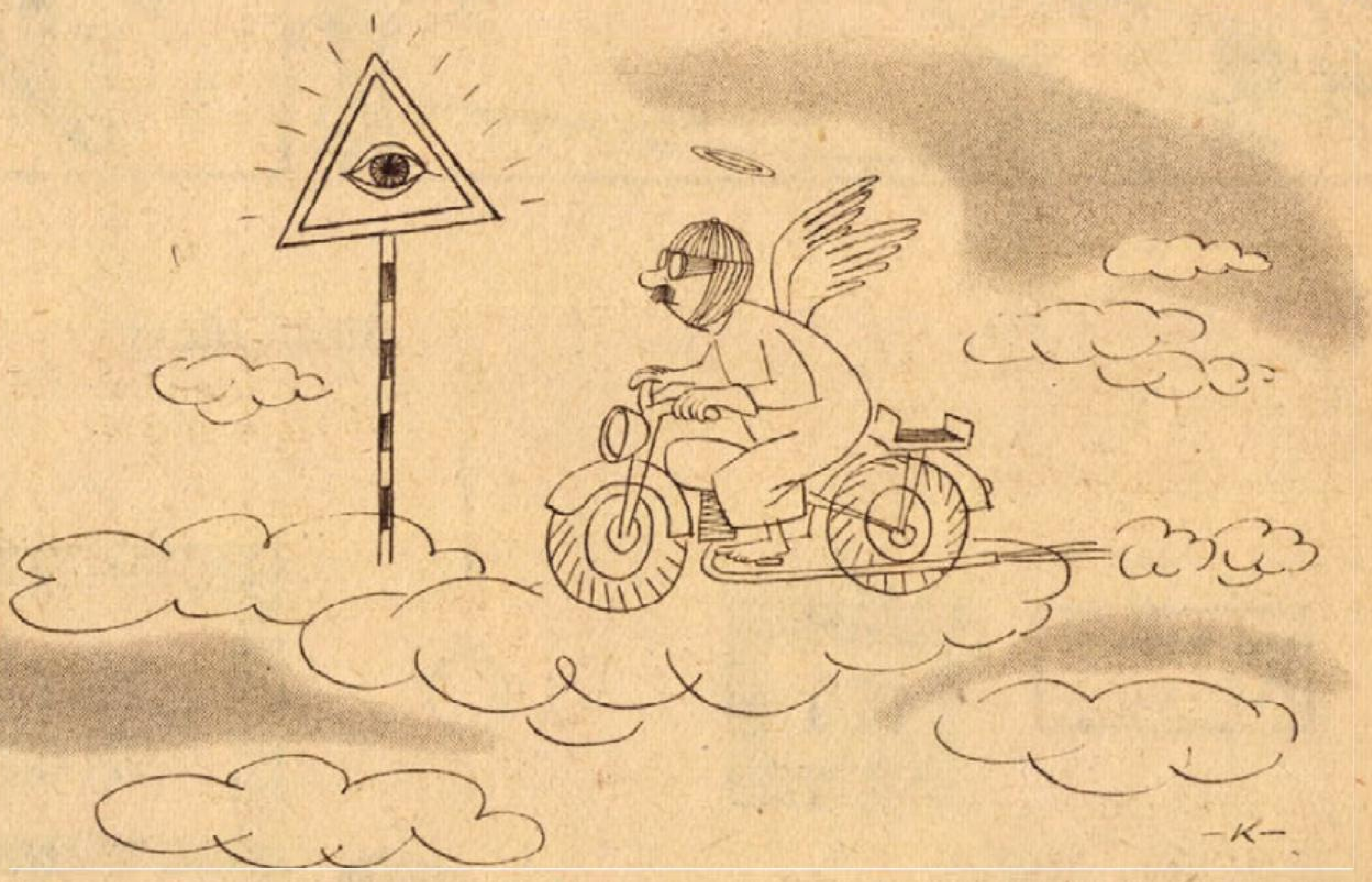
Schwott Lajos rajza

— Maguk régi leletek után kutatnak?
— Nem! Uj selejtet ásunk el...

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

Mindenféle

Sok embert az undor tart vissza az önismerettől.

*

Sértő alábecsülése X. képességeinek, ha azt mondják róla, hogy megvan a magához való esze. Nem! Ő magához való zseni.

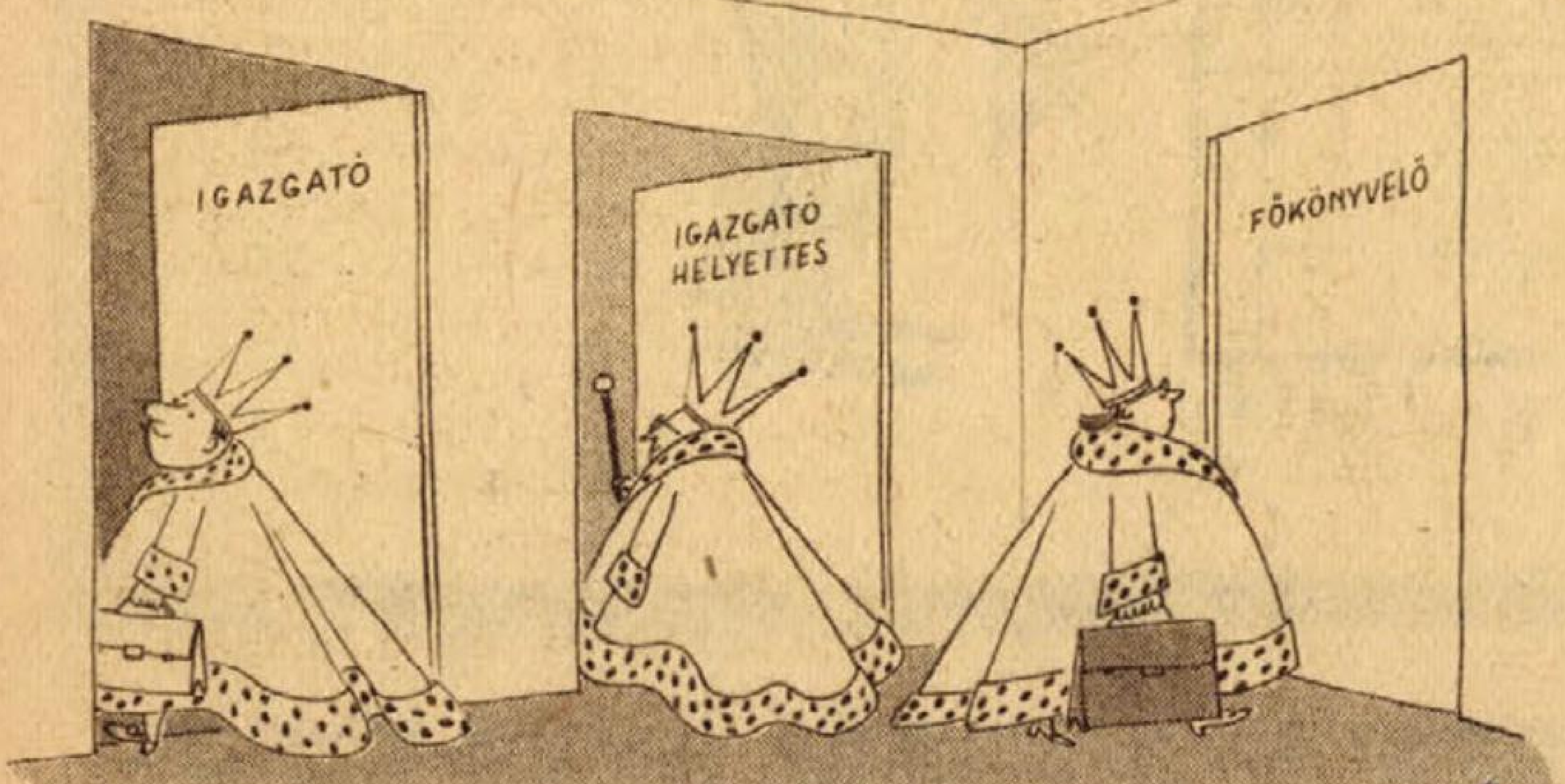
Milyen megalázó érzés lehet megmászott hegycsúcsnak lenni!

*

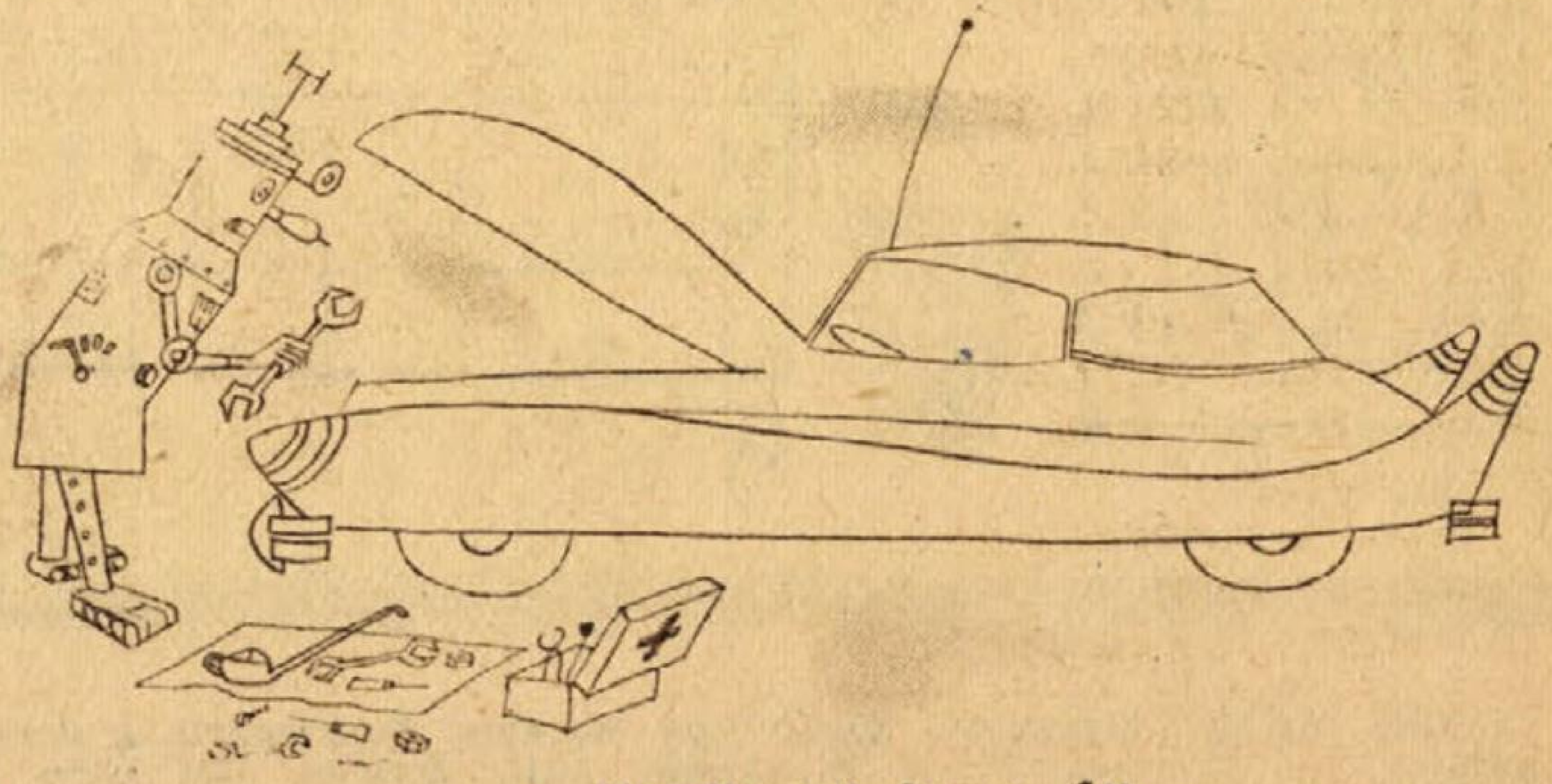
Egy óvatos atomtudós így tölti ki a kérdőíven a „foglalkozás"-rovatot: atomfizikai munkás.

F. L.

A három kiskirályok

Gépkorszak

— Mondja azt, hogy „Á"...

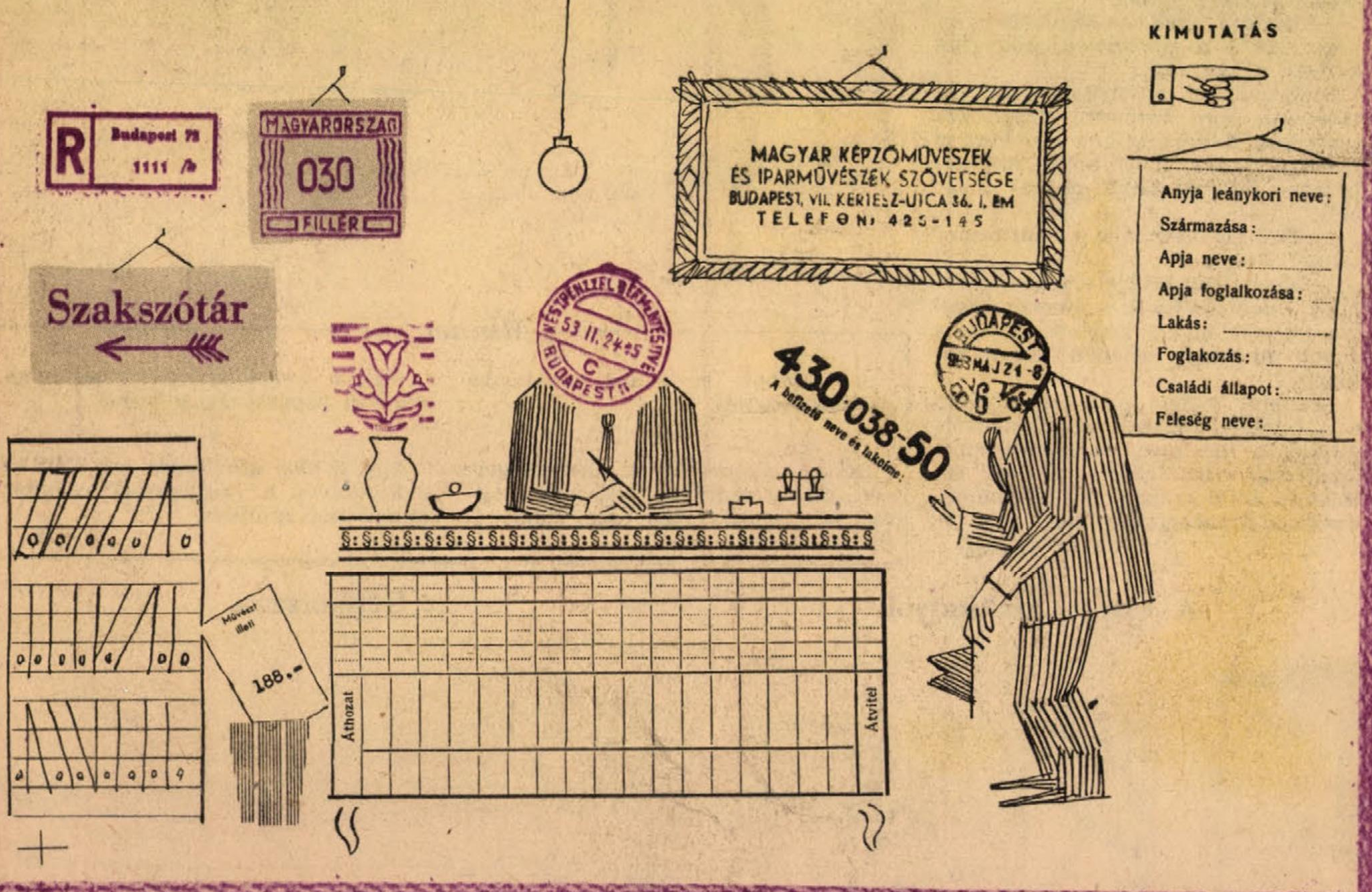
Magyarázat az ENSZ rendkívüli közgyűléséhez

Szegő Gizi rajza

Bürokrácia

Kaján Tibor rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000